

Adventes Vēstis

2020
MAIJS
#292

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU SAVIENĪBAS IZDEVUMS

ĢIMENE CAURI KRĪZĒM

KAD REIZ
VISS ĻAUNAIS
BEIGSIES?

**LAIMĪGI,
PALIEKOT VIENI**

Jauniešiem:

**Uzdrošinoties
teikt "jā" Dievam**

Bērniem:

**Mīlestības pierādījums –
paklausība**

Saturs:

04

LATVIJAS ZIŅAS

06

VĒSTURE/JUBILEJA

Vēl viena simtgadniece Latvijas adventistu draudžu vainagā

10

VĀRDS MĀCĪTĀJAM

Laimīgi, paliecot vieni

12

PA BĪBELES LAPPUSĒM

Atklāsmes grāmata. Apokalipses kopsavilkums, 16. daļa

14

TĒMA

Ģimene cauri krīzēm

21

VESELĪBA

Kustības

22

SABATSKOLA

Glāzera klade. Sabatskolas galvenais uzdevums

23

AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS

Kad reiz viss ļaunais beigsies?

24

MŪSU VĒSTS

Trīs eņģeļu vēstis, 5. daļa

26

JAUNIEŠI

Uzdrošinoties teikt “jā” Dievam

30

BĒRNI

Mīlestības pierādījums – paklausība

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīlie žurnāla lasītāji!

Maija mēnesis ir laiks, kad pievēršam lielāku uzmanību ģimenei, lai veicinātu stipras un veselīgas attiecības savā starpā, stiprinātu ģimenes draudzē, vairāk iepazītu viens otru un būtu par svētību.

Šoreiz mūsu žurnāla tēma ir “Ģimene cauri krīzēm”. Nav tādas ģimenes, kas nepiedzīvotu krīzi. Katra ģimene saskaras ar noteiktām grūtībām. Īpaša pateicība draudzes ģimenēm, kuras bija gatavas līdzdalīt savu pieredzi un pastāstīt, cauri kādām krīzēm viņi gājuši un kā kopā tām tikuši pāri, dodot arī vērtīgus padomus laimīgai laulībai. Novēlu katrai ģimenei paņemt kaut ko no šīm pieredzēm, atsvaidzinot un bagātinot savas attiecības un garīgo dzīvi, kā arī atrast kopā vairāk laika sarunām un lūgšanām!

Sadaļā “Vārds mācītajam” mācītājs A. Pešelis aicina pārdomāt, kas padara cilvēku laimīgu, meklējot atbildi, vai neprecētie, šķirtie un vientuļie arī var būt laimīgi.

Jēzus ir teicis: “Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!” (Jņ. 16:33). Par kādām bēdām runāja Jēzus, kā to saprast, par to vairāk lasiet sadaļā “Aktuālais jautājums”.

Varēsiet arī turpināt iepazīties ar A. Glāzera kladi, kurā izskan aicinājums atcerēties, kāds ir sabatskolas galvenais uzdevums un kāpēc to bieži vien pazaudē no redzesloka.

Turpinām publicēt arī D. Bačelora skaidrojumus par Atklāsmes grāmatu, šoreiz tuvāk aplūkots Atklāsmes grāmatas 13. nodaļa.

Priecājamies kopā ar Alūksnes draudzi, kura ir sasniegusi nopietnu gadu sliekšni – 22. augustā Alūksnes draudzei paliks 100 gadi. Draudzei bija lieli plāni par to, kā 22. augustā jubileju pēc iespējas skaistāk atcerēties un nosvinēt kopā ar visiem Latvijas brāļiem, māsām un bijušajiem draudzes mācītājiem. Sakarā ar valstī esošo situāciju vēl nav zināms, vai tas varēs notikt, bet iepazīties ar draudzes vēsturi varat mūsu žurnālā.

Priecājamies arī par jauniešiem, kuri drosmīgi dodas misijas ceļojumos. Par to vairāk lasiet sadaļā “Jaunieši”, kur Maija Ķikule dalās savā pieredzē, dzīvojot un strādājot par skolotāju Māršala Salu Republikas Ībaijas salā.

Bērnu lappusītē būs bērnu gaidītais stāstiņš no vārniņām, šoreiz par mīlestības pierādījumu – paklausību, turklāt bērni tiek aicināti piedalīties konkursā “Apsolījumu dārgumu lādīte”, katru mēnesi zīmējot darbiņus vai veidojot uzdevumus par citu Dieva apsolījumu tēmu.

Lai miers jūsu mājās, svētīgs kopā būšanas, lasīšanas un garīgo meklējumu laiks!

“Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots.” (Jēkaba 1:5)

Mārīte Lipska,
žurnāla “Adventes Vēstis”
redkolēģijas locekle

Kopš cilvēki sacēlās pret Dievu, pasaule ir daudzu un dažādu krīžu pārņemta, tās regulāri nomaina cita citu vai arī pastāv vienlaicīgi. Attiecību krīze, morāles krīze, finanšu krīze, pārtikas krīze, bēgļu krīze, ekoloģiskā krīze utt. Tā ir tikai daļa no garu garā krīžu saraksta, un tie ir tikai simptomi pamatkrīzei, kuras būtība ir cilvēku sarautās attiecības ar Dievu, kā arī nevēlēšanas šīs attiecības atjaunot.

Vārds *krīze*, tulkojot no sengrieķu valodas, nozīmē 'pēkšņas pārmaiņas; negaidīts pagrieziens; kaut kas tāds, kas izjauc ierasto lietu kārtību'. Krīzes liek mums no cita skatu punkta palūkoties uz sevi, pasauli un arī draudzi. Jā, šī krīze nopietni skar arī draudzes darbību un strikti ierobežo dievkalpojumu ierasto norisi. Bet krīzes situācijas pavisam noteikti ir arī radikālu pārmaiņu laiks, jo tās paver jaunas iespējas un atklāj neapjaustu attīstības potenciālu. Tas ir laiks, kad varam darboties radoši un izmantot iespējas, kādu līdz šim nebija. Tā ir iedvesmojoša pieredze,

kas var lieti noderēt, sagaidot nākamās krīzes, par kurām nepārprotami runā Svētie Raksti.

Lai neapjuku, nenonāktu nekontrolējamu baiļu atmosfērā vai neiekristu depresijā, ir svarīgi rast stingru pamatu zem kājām. Lai cik dziļa un visaptveroša nebūtu krīze, lai kādi arī nebūtu apdraudējumi, zaudējumi vai satricinājumi, vienmēr ir jāmeklē izeja vai atrisinājums.

Šķiet, ka lielākās cilvēku daļas vēlme ir skaidri nojausama: "Kaut tas viss vienreiz ātrāk beigtos, lai dzīve atgrieztos *normālās* slīdēs, lai mēs varētu izkļūt no visiem ierobežojumiem, lai varētu ātrāk atgriezties pie iemīļotajām izklaidēm un varētu turpināt darīt to, ko bijām ieraduši darīt iepriekš!"

Tomēr šī krīze atgādina kādu svarīgu patiesību – mēs tuvojamies Dieva valstības robežām. Saskaņā ar Bībeles pravietojumiem zemestrīces, viesuļvētras, plūdi, neapturami ugunsgrēki, pandēmijas un citas zīmes nepārprotami liecina, kādā laikā mēs dzīvojam.

Katra krīze ir jauna iespēja tuvoties Dievam, uzticoties Viņa vadībai un ticībā lūdzot palīdzību, gudrību un Svētā Gara vadību.

Pravietis Hozeja to ir izteicis ļoti skaidri: "Tādēļ atgriezies pie sava Dieva, glabā (saglabā) savu žēlsirdību un taisnību, ceri un paļaujies vienmēr uz savu Dievu!" (Hozejas 12:7)

Tā lai ir mūsu cerība šai dienai un katrai nākamajai, līdz piedzīvosim mūsu Kunga Jēzus Kristus godības pilno atgriešanos!

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas
draudžu savienības
prezidents

SIRSNĪGA PATEICĪBA

Sirsnīgi pateicamies 34 žurnāla "Adventes Vēstis" lasītājiem, kuri atbalstīja lūgumu ziedot līdzekļus Bībeļu iegādei evaņģelizācijas projektiem Latvijas adventistu draudzēs 2020. gadā! Kopā tika saziēdoti 655 EUR.

25 Bībeles un 20 bērnu Bībeles aizceļos pie bērniem bērnu namos un pieaugušajiem, kuri vēlas, bet paši nevar atļauties iegādāties Bībeli.

Mīļi aicinām "Adventes Vēstu" lasītājus atbalstīt šo vajadzību arī šogad! Ziedojumus gaidīsim līdz š. g. 1. decembrim.

UZDĀVINĀT ŠO GRĀMATU KĀDAM – TAS IR IEGULDĪJUMS AR MŪŽĪBAS VĒRTĪBU!

Liels paldies jums!

Vilnis Latgalis,
Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības prezidents

Valdis Tēraudkalns,
Latvijas Bībeles biedrības ģenerālsēkretārs

Bankas rekvizīti: Latvijas Pasts BO VAS, LPNSLV21
Saņēmējs: Latvijas Bībeles biedrība
Saņēmēja kots: LV13LPNS0001000000351
Saņēmēja reģ. nr.: 90000155579
Mērķis: Bībele adventistu draudzēm

Agris Bērziņš (no kreisās) un Andrejs Āriņš ar saņemtajām Bībelēm.

Sludinājums

Tiek izīrēta 23m² istaba Rīgā, Ģertrūdes ielā (mājā iepretim "Lido"). Visas ērtības. Plašākai informācijai zvanīt 26740557. Izīrē tikai draudzes locekļiem.

Tevis svētītie mirkli
Kā sēkla
Auglīgā zemē krīt,
Pateicos, Varenaiss, Tev,
Ka šais mirkļos
Māci Sevi
Man iepazīt!

Par katru mirkli
Šai laikā, ko dod(i),
Pateicos, Dievs,
Kopā ar Tevi
Mans gājums tiks svētīts
Un mūžs
Nebūs velts!

*Māsa Inta,
Kārsavas adventistu draudze*

Manas dienas
Kā spožas pērlītes
Manas dienas
Mūžības kausā rit,
Dievs,
Tavās mīlošās rokās
Ir mans laiks
Šodien un rīt!

Nekādi pasaules dārgumi
Tavam Vārdam
Nestāv ne tuvu klāt,
Caur Savu Garu
Ik brīdi
Tu spēj mani
Uzrunāt.

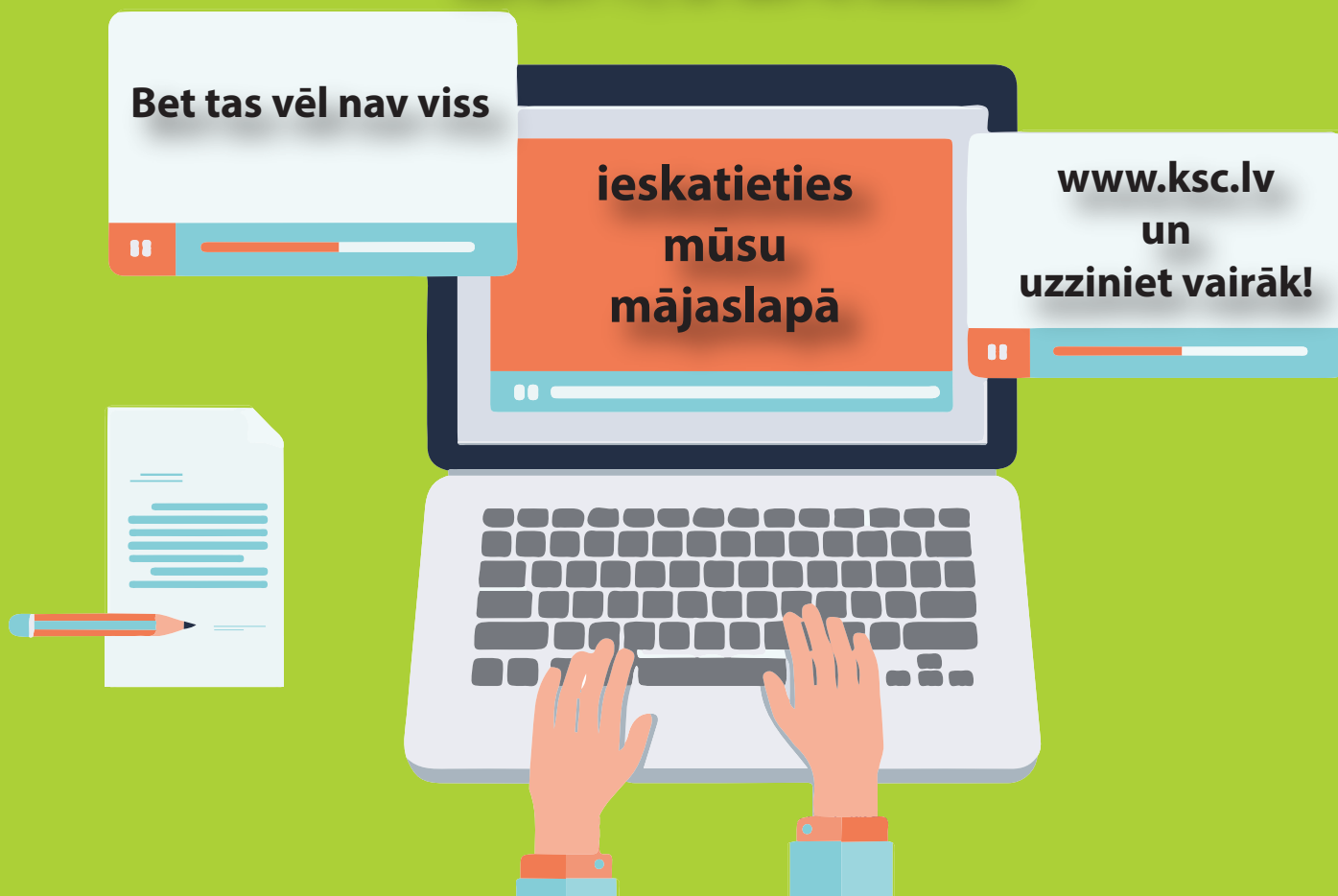
Ārkārtas situācija? Mēs jau bijām tai gatavi!

Kristīgās sākumskolas **“Ceļš”** skolēnus un skolotājus netraucē arī šāda krīze, jo skolēni pastāvīgi apgūst mācību vielu paši savās mājās, reizē būdami skolā, jo visas mūsu nodarbības notiek tiešsaistē, pieredzējušu pedagogu vadībā, turklāt skolēns var mācīties, atrodoties jebkurā vietā Latvijā vai ārzemēs.

Ja tiešsaistes nodarbības drošā vidē ir jūsu pastāvīga izvēle, kristīgā skola “Ceļš” būs piemērota tieši jums un jūsu bērnam.

Individuāla pieeja, neliels skolēnu skaits klasē, iespēja vienmēr sazināties ar skolotāju, draudzīgā, brīvā veidā pārrunājot neskaidros jautājumus un saņemot konsultācijas – tie ir mūsu skolas lielākie plusi.

Šis ir īstais brīdis, nekavējieties – sākusies skolēnu uzņemšana 2020./ 2021. mācību gadam pirmsskolas piecgadnieku un sešgadnieku grupiņā, kā arī 1., 2. un 4. klasē!

„REDZI, ES NĀKU DRĪZ”

VĒL VIENA SIMTGADNIECE LATVIJAS ADVENTISTU DRAUDŽU VAINAGĀ

Glika ozoli. Leonarda Šaripova gleznojums
katram draudzes 50 gadu jubilejas ielūgumam 1970. gadā

Bībele. Ernsts Gliks. Glika ozoli. Alūksne. Cienījamo lasītāj, ar ko Tev asociējas šie vārdi? Jā, patiesi, tā ir – vācu mācītājs Ernsts Gliks savas kalpošanas laikā dzīvoja Alūksnē no 1675. līdz 1702. gadam. 1685. gadā viņš pārtulkoja Jauno Derību, bet 1689. gadā pabeidza tulkot visu Bībeli latviešu valodā, lai arī vienkāršā latviešu tauta saprastu Bībelē rakstīto vēsti. Par piemiņu šim grandiozajam visa mūža darbam (līdztekus skolu atvēršanai zemnieku bērniem Vidzemē un aktīvām gaitām mācītāja kalpošanā) viņš iestādīja divus

nelielus ozoliņus. Mūsdienās šie ozoli – Glika ozoli – sakoplojuši lieli, vareni un stipri. 2020. gadā aprit 100 gadi kopš Alūksnē – pilsētā, kuras vārds slavens visā Latvijā un arī Eiropā ar to, ka tieši te veikta Bībeles tulkošana latviešu valodā, – tika nodibināta adventistu draudze.

Tagad visu pēc kārtas. 20. gs. sākumā divas latviešu jaunietes – Zelma Velps un Berta Purmale no Alūksnes – studēja medicīnu Fridensauā, Vācijā un tieši tur iepazīna adventistu vēsti. Atgriežoties Latvijā no mācībām, viņas aktīvi

līdzdalīja šo patiesības vēsti savā dzimtenē, un pirmie, kas to pieņēma, bija Emīlija Auziņa (vēlāk sludinātāja Roberta Auziņa māte) un pēc viņas – arī pārējie ģimenes locekļi un kaimiņi. Pēc kāda laika tika kristīti Frīcis Auziņš, Rozālija Velps, Olga Velps, Irma Velps, Kristīne Purmale, mamma un meita Žagariņas u.c. Draudzes veidošanās laikā Alūksnes apkārtnē darbojās Jānis Dreimanis un mācītāji Jānis Sproģis un Jēkabs Šneiders.

1920. gada 16. februārī tika dibināta Septītās dienas adventistu Alūksnes draudze. Pirmais mācītājs šeit bija Pēteris Purmalis, pirmais draudzes vecākais – Frīcis Auziņš. Sākumā draudzes dievkalpojumi notika 3 km attālumā no Alūksnes – Auziņu un Velpu mājās “Lielciemi”.

Draudzē ir kalpojuši daudzi mācītāji, un katrs no tiem atstājis sava rokraksta nospiedumu. Pirmais bija Pēteris Purmalis, pēc tam kalpoja Jānis Birziņš, Ernests Grīnbergs, Jānis Oltniņš, Artūrs Jurkevics.

Sludinātājs Edmunds Rooks patiesi pazina neatlaidīgu lūgšanu lielo spēku. Ir zināms stāsts, kā Zālišu ģimenē sludinātājs Rooks pasniedza apmēram 200 Bībeles stundu, līdz ģimene nonāca pie izšķiršanās brīža kristībā.

1940. gada 5. jūlijā draudze piedzīvoja varenu Dieva apsardzību. Alūksnē plosījās liels ugunsgrēks,

Alūksnes draudze ap 1930. gadu.

kurā gāja bojā vesela pilsētas daļa; uguns veica savu postošo darbu arī visapkārt dievnamam, bet koka māja, kurā atradās mūsu lūgšanu nams, palika neskarta.

No 1938. gada Alūksnes draudzē kalpoja mācītāji Arnolds Lejnieks, Pauls Pokuls, Elmārs Krievs, pēckara un padomju varas nostiprināšanās laikā – sludinātājs Herberts Driķis un draudzes vecākais Kārlis Kalvišķis. Šis laiks bija dramatisma pilns. Draudze piedzīvoja grūtības ar dievkalpojumu telpām – tiklīdz vienā vietā bija izremontēta istaba sapulcēšanās vajadzībām, tā dzīvokļa īpašnieks to uzteica. Tas notika ar spiedienu no valsts varas iestāžu puses. Tika atņemta draudzes locekļu reģistra grāmata. Savas pārliecības dēļ par atpūtu un atturēšanos no darba sabatā vairāki brāļi zaudēja darbu. Draudzes locekļu bērnus, kuri pirmdienā atgriezās skolā pēc prombūtnes sabatā, regulāri izdzina no klases, bet vecākiem noteica soda naudas maksājumus.

Draudzes vecākais Kārlis Kalvišķis ļoti rūpējās par draudzi. Pēc profesijas viņš bija smalkmehāniķis un varēja saremontēt visu, sākot no rokaspuļksteņa līdz lauksaimniecības tehnikai, viņš arī prata spēlēt gandrīz visus mūzikas instrumentus. Brālis Kalvišķis palīdzēja remontēt draudzes telpas, salaboja bijušā fabrikanta Šlosa motorlaivu, lai varētu sabata pēcpusdienās vizināt pa ezeru draudzes bērnus un draudzes locekļus. Viņš arī salaboja atrastu vecu kravas automašīnu; pēc tam draudze varēja braukt nelielās ekskursijās, sēžot kravas kastē, jo tā savulaik bija parasts.

Draudzes mācītājs Herberts Driķis un draudzes vecākais Kārlis Kalvišķis tika brīdināti atteikties no savas ticības pārliecības. Viņi tādu domu pat nepieļāva, un drīz vien sekoja mācītāja Driķa arests un izsūtījums, pēc neilga laika uz Sibīriju izsūtīja arī Kalvišķu ģimeni. Pēc atgriešanās no ziemeļiem Kārlis Kalvišķis dzīvoja Rīgā un vadīja Rīgas adventistu draudžu orķestri. Orķestra mēģinājumi notika Kalvišķu ģimenes dzīvoklī.

Mācītāja Arvīda Skujiņa kalpošanas laikā atkal saasinājās problēma ar draudzes telpām. Draudzei tika dots rīkojums no valsts varas, ka telpas iepriekšējā

vietā – Vorošilova (tagad Pils) ielā – jāatbrīvo. Draudzes māsa Zenta Magone draudzei piedāvāja pusi no savas dzīvesvietas. Tika veikti lieli pārbūves darbi: iekārtota mājīga dievkalpojumu zāle, uzbūvēta veranda un garderobe. Nevienam nezina, no kuriem laikiem dievnama telpās, griestu lampas stiprinājumā, atradās noklausīšanās ierīces mikrofons ar raidītāja vadu caur bēniņiem. Tas tika atrasts jau mūsdienu remontu laikā.

Kad jaunajā vietā viss bija savests kārtībā, valdībai atkal radās pretenzijas. Ja ne citādi, tad tika izdauzīti logi, nācās mājai pielikt slēgus.

Par to, ka draudzes locekļu bērni sabatos negāja skolā, mācītājam Voldemāram Sprūdem atņēma Tieslietu ministrijas Reliģisko lietu Kulta pārvaldes izdoto apliecību jeb atļauju strādāt. Mācītāja Sprūdes kalpošanas laikā grandiozi tika

nosvinēta draudzes 50 gadu jubileja. Tā kā Sprūde bija liels mūzikas mīlotājs, jubileja izvērtās īpaši dziesmosos vairāku dienu svētkos.

Pēc 1972. gada draudzē kalpoja mācītājs Ludvigs Graubiņš, pēc tam mācītājs Gunārs Ritums, tad vēlreiz Voldemārs Sprūde. 1981. gadā draudzē kalpošanu savā pirmajā darba vietā (kā viņš pats vēlāk pastāstīja) uzsāka mācītājs Andrejs Āriņš. Viņam bija savs personīgs transports, kas deva lielisku iespēju apmeklēt draudzes locekļus, būt pie viņu kaimiņiem, daudziem interesentiem un vajadzīgā veidā pārvietoties plašā amplitūdā.

Pēc izcelsmes alūksnietis mācītājs Ojārs Incenbergs, būdams celtnieks, līdztekus aktīvam draudzes darbam dievnamā izveidoja kristību baseinu un uzbūvēja saimniecības ēku – garāžu. Astonādesmito gadu beigās īsu laiku draudzē kalpoja mācītājs Einārs Negribs.

2017. gada maijā pēc ģimenes dienas dievkalpojuma kopā ar jauniešiem no Cēsu draudzes pie baptistu dievnama (kur esam ieguvuši patvērumu) Dārza ielā, Alūksnē.

Draudzes 90 gadu jubileja 2010. gada 19. septembrī. Bijušie mācītāji no kreisās: Almants Liepiņš (kalpoja no 2003. līdz 2012. gadam), Ārijs Glāzers (kalpoja no 1990. līdz 1994. gadam), Andrejs Āriņš ar dzīvesbiedri Antru (kalpoja no 1981. līdz 1984. gadam), Anna un Juris Bites (kalpoja no 1994. līdz 2003. gadam).

2006. gads, viens no daudzskaitlīgiem jauniešu dievkalpojumiem, kad viņi visi vēl dzīvoja mājās, Alūksnē.

1990. gadā draudzē darbu sāka mācītājs Ārijs Glāzers. Jau 1991. un 1992. gada ziemā notika evaņģelizācijas seminārs “Ko saka Bībele?”, bet 1993. gada ziemā notika evaņģelizācijas seminārs Ceļu pārvaldes zālē. Reizi mēnesī tika noturēts svētbrīdis Alūksnes Sociālās aprūpes namā. Ārijs Glāzers regulāri rakstīja vietējam laikrakstam skaidrojošus un liecinošus rakstus par Bībeles tēmām: “Bībele – godāta un pelta grāmata”, “Mūsu laika kardiogramma”, “Bībele un zinātne” u. c.

No 1994. gada Alūksnes draudzē 9 gadus kalpoja mācītājs Juris Bite. Viņš vienmēr bija lietas kursā par katra draudzes locekļa sadzīves problēmām un, kur vien varēja izpalīdzēt, tūlīt

centās to izdarīt. Lūk, viens piemērs: kādai māsaī dūmoja plīts; mācītājs nebaidījās pats ķerties klāt un pārmūrēja to. Vai arī cits gadījums: kāda vecāka māsa netika galā ar savu kazu pulku, mācītājs Juris tās pārveda un atrada lopīņiem jaunu saimnieku. Jura Bites kalpošanas laikā notika dievnama Latgales ielā 5 piebūves remonts, ēkas jumta stāvs tika siltināts ar dēļiem un starpslāņa pakojumu. Annas Bites vadībā daudzi draudzes locekļi veica grandiozu literatūras izplatīšanas – kolportāžas darbu visā Alūksnes rajonā un daļēji arī Gulbenes rajonā.

Kad Gulbenes rajonā pie Jēzus atgriezās vairāki cilvēki, 2003. gadā daļa Alūksnes draudzes

locekļu labprātīgi uzsāka kalpošanu atjaunotajā (no brīvās Latvijas laika), taču patiesībā gluži jaunajā Gulbenes draudzē. Tā nu Alūksnes draudze uzskata sevi par māmiņu jaunākajai meitiņai – Gulbenes draudzītei.

No 2003. gada 6. septembra Alūksnes draudzē kalpošanu uzsāka Almants Liepiņš, pārceļoties no Auces un Ezeres draudzēm. Pirmajā dievkalpojumā Almantam ar ģimeni līdzī bija atbraukuši arī tuvinieki – vecāki un brāļi ar ģimenēm. Viņi visi kopā sniedza brīnišķīgu koncertu. No tā laika mēs, Alūksnes draudze, dzīvojām pastāvīgās mūzikas skaņās. Tika izveidoti bērnu un jauniešu ansambļi, jauniešu instrumentālais ansamblis, sieviešu koris. Viesojāmies ar garīgiem koncertiem Gulbenes, Madonas, Valkas draudzē. Bieži pie mums atbrauca pats seniors komponists Justs Liepiņš ar dēliem. Bijām patiesi laimīgi un muzikāli izlutināti. Vienu reizi mēnesī notika muzikāls dievkalpojums Alūksnes Sociālās palīdzības centrā, arī gulošo iemītnieku apmeklējumi ar dziesmām un lūgšanām viņu istabiņās. Tika izveidots Ceļa meklētāju klubs “Dieva pēdās”, kurš darbojās ļoti aktīvi un kam piepulcējās daudz mūsu draudzes jauniešu un bērnu, viņu skolas biedri un draugi. Braucām ekskursijās. Notika tematiski vakari, kuros skatījāmies dažādus zinātniskus vēsturiskus video ierakstus, notika lūgšanu pieturu svētbrīži Lieldienās un Ziemassvētkos. Jauniešiem tika organizēta tikšanās ar kristīgo

2007. gada septembrī, pēc bērnu svētīšanas dievkalpojuma kopā ar mācītāju Almantu Liepiņu.

*Alūksnes draudzes 85 gadu jubileja
2005. gadā, dzied draudzes sieviešu koris
kopā ar ciemiņiem – Liepiņu ģimeni.*

*2007. gads, svētbrīdis Alūksnes Sociālās palīdzības centrā.
Aiz bērniem otrajā rindā otrā no kreisās – māsa Olga Eglīte svin
savu 95. dzimšanas dienu. No labās pirmā – raksta autore,
māsa Anna Jaunzeme, ar draudzenēm māsu Veltu Vīksni un
māsu Gītu Bijoni, kas uzpurējoties kalpo pansionātā.*

organizāciju “Īsta mīlestība gaida”, ko apmeklēja mūsu draudzes jaunieši un plašs viņu draugu pulks. Notika bērnu svētīšanas dievkalpojumi, jauniešu dievkalpojumi kļuva jau par ik ceturkšņa lielisko notikumu draudzē. Lūgšanu zāle piedzīvoja vēl mūsdienīgāku remontu – tika nomainīti logi, spilventiņi uz krēsliem, vecās krāsnis atdeva savu vietu modernākām un ekonomiskākām apsildes ierīcēm. Piektdienu vakaros jauniešiem notika Bībeles izpētes stundas, kam sekoja dziesmu mēģinājumi, kas noslēdzās ar brīžiem pie tējas tases. Jaunieši sagatavoja veselās Ziemassvētku programmas un noorganizēja plašu pasākumu sadarbībā ar Alūksnes Sociālo dienestu, kurā apdāvināja bērnus no maznodrošinātām ģimenēm, kā arī bērnus ar īpašām vajadzībām, kopā ar viņiem spēlēja spēles, veidoja izrādes.

Mācītājs Almants Liepiņš bija ļoti radošs. Almantam bija ieceres draudzes namu Latgales ielā pārbūvēt plašāku, bija jau izveidots pirmais pamata projekts. Viss bija brīnišķīgi līdz laikam, kad pie Almanta veselības durvīm piekļāvēja ļauna slimība. Cieta Almants, cietām līdz ar viņu arī mēs – visa draudze, jo mēs tik ļoti bijām viņu iemīlējuši... Kamēr Almantu Itālijā operēja, arī Ilvai tika veikta ceļa krustenisko saišu operācija pēc pieciem kustību traucējumos pavadītiem gadiem – sekām pēc satiksmes negadījuma uz gājēju pārejas. Es no savas puses

atļautos teikt – Bībeles varoņa Ījaba cienīgas ciešanas. Lai arī cik grūti bija, Almants Liepiņš ārēji to neizrādīja, bet ar vieglu smaidu uz lūpām vienmēr teica: “Labākais vēl priekšā!”

Diemžēl ļauna slimība uzbruka arī Alūksnes draudzes lūgšanu nama celtnei Latgales ielā 5. Pamatos un pagraba mitrumā strauji progresēja īstā mājas sēne – brants. Atkal Almants ar visu mūsu palīdzību cīnījās par to, lai saglābtu ēku, bet viss velti. Tāpēc tagad, no 2013. gada, ar baptistu draudzes mīlestības pilnu un draudzīgu atļauju mūsu draudze ir radusi mājvietu Alūksnes Baptistu draudzes namā Dārza ielā 2.

No 2012. gada Almantu draudzē aizvieto Ilva Liepiņa. Esam palikuši klusāki, lielākā daļa jaunatnes aizbraukusi uz Rīgu vai ārzemēm. Divus gadus ar Transeiropas divīzijas atbalstu esam darbojušies Bērnu draudzes projektā “Messy Church”. Šajā darbā iesaistījās gandrīz visa mūsu draudze, tika saplānots darbs, izvirzīti atbildīgie, viņu palīgi, apspriesti nodarbību temati, iegādāti vajadzīgie materiāli. Tika veidotas Bībeles viktorīnas, spēles, nodarbības un aktivitātes, arī par cienastu bija jādomā. Notika 20 bērnu draudzes dievkalpojumi. Te darbs kūsāt kūsāja. Pašlaik lielāku uzsvāru liekam uz Ceļa meklētāju kluba darbību. Kluba aktīvi vada Marita un Aldis Zelči, atkal svinam kopību dievkalpojumos un arī Ceļa meklētāju kluba darbībā ar Gulbenes draudzīti. Ceļa meklētāju

kluba jaunieši, sagaidot iepriekšējo Jauno gadu, pabija Sociālās aprūpes centrā ar dziesmām, saldumiem un zīmētiem apsveikumiem, tos mākslinieciski noformēja māsa Ilona Jansone ar savu mazmeitiņu Kristīni. Daudzu iemītnieku acīs varēja redzēt aizkustinājuma asaras. 2016. gada vasarā vispirms Gulbenē, pēc tam Alūksnes kultūras centrā noorganizējām Valmieras Veselības klubiņa Veselības izstādi “Jauns sākums”, kurā piedalījās vairāk nekā 200 cilvēki. Pateicamies Vēsmāi Geidei ar komandu, ka varējām viņus uzņemt šajā pilsētā ļoti svētīgajā un cilvēkiem noderīgajā darbā!

Jā, šogad mūsu Alūksnes draudzei ir simts gadu. Bija lieli plāni par to, kā 22. augustā jubileju pēc iespējas skaistāk atcerēties un nosvinēt kopā ar visiem Latvijā tuvāk, tālāk un varbūt pat aiz robežām esošiem mūsu draudzes mīlajiem, bērniem, jauniešiem, bijušajiem mācītājiem un darbiniekiem. Vai šajos plānos būs izdarītas korekcijas no augšienes? Mums atliek pašāvēģi gaidīt un vērot. Pašlaik, atrodoties valsts ārkārtas stāvoklī jeb karantinā, mūsu sapulcēšanās laikos mazais lūgšanu namiņš stāv kluss un tukšs. Bet mēs esam pilni cerības un pašāvēģības uz Dievu. Mums ir Bībele, materiāli, ko mācīties un pētīt, un ir tiešs kontakts ar Dievu mūsu lūgšanās. Esam par visu pateicīgi.

Anna Jaunzeme, Alūksnes draudze

LAIMĪGI, PALIEKOT VIENI

Andris Pešelis,
ordinēts mācītājs,
LDS Sabatskolas
nodaļas vadītājs

SAPŅI PAR LAIMI ĢIMENĒ

Laimīgu ģimeņu attēli, smaidoši vecāki ar bērniem, ģimene – sabiedrības pamats, visa uzmanība ģimenei. Šķiet, ka tā ir laime – apprecēties, novīt ligzdiņu, ielikt savas “laimīgās” ģimenes attēlu *Instagramā*. Visas skaistās pasakas noslēdzas vienādi: viņi apprecējās, dzīvoja ilgi un laimīgi. Punkts! Kas notika tālāk? Nu, viņi bija laimīgi!

Vai apprecēšanās ir automātiska biļete uz “laimi” un ideālo dzīvi? Vai visi precētie ir “laimīgi”? Vai visi neprecētie ir nelaimīgi un vientuļi? Pasaku veidoti dzīves modeļi, paejot bērnībai, seko pieaugušo dzīvē. Neprecējušos četrdesmitgadnieku sabiedrība uzskata par nelaimīgu vai nepilnīgu cilvēku, kurš nav saticis savu otro pusīti, uzturot domu, ka ģimenes dibināšana ir obligāts priekšnoteikums, lai piedzīvotu personisku “piepildījumu”.

Cik bieži pasaku veidotā iztēle par “laimīgu” laulību izgaist, kad pēc laulību ceremonijas (vai jau tās laikā) iesākas domstarpības vai strīdi, kad atveras acis un cilvēks ierauga savu laulāto draugu tādu, kāds tas ir patiesībā! Liela daļa noslēgto laulību iztur tikai divus gadus (gluži kā sadzīves tehnikas garantija), līdz piedzīvo šķiršanu. “Laime”, kas tika sagaidīta no apprecēšanās, izrādās nepiepildīta.

Laulību par “laimīgu” nepadara iedomātā raksturu saderība. “Laimīga” laulība ir apzinīgs darbs, kuru no savas puses veic abi – gan vīrs, gan sieva. Ja viņi abi izlems, ka laulība būs “laimīga”, līdz nāve tos šķirs, un abi pieliks piepūli, lai tā tiešām notiktu, tad tā arī būs “laimīga” viņiem abiem. Tā gan nebūs tāda, kā bija sapņots bērnībā. Tādu laulībā saderīgu cilvēku nemēdz būt principā. Visi

ir grēcinieki, kuriem nepieciešams Pestītājs un rakstura pārveidošana. Laimīgā laulībā abi – gan vīrs, gan sieva – veido savus raksturus, lai pieslīpētos un pielāgotos viens otram. Viņi abi vienojas par robežām, vērtībām, apzinoties savus ierobežojumus, un abi kopā loka ceļus Jēzus Kristus priekšā, lai Viņš tos vienotu, veidotu un svētītu. Tas vienmēr ir grūti. Ideālu laulību nemēdz būt. Visas ir izturējušas triecienus un pārvarējušas grūtības. Ja neesi drošs, ka tev izdosies mainīties un izveidot “laimīgu” laulību ar savu izraudzīto partneri, tad varbūt labāk nemocīties un... palikt vienam un neprecētam.

NEPRECĒTIE

Vientulība nav objektīvs lielums, bet gan personiska izjūta un attieksme pret sevi un saviem apstākļiem. Cik bieži cilvēki sūdzas par vientulību, atrodoties vien sauciena attālumā no saviem kaimiņiem vai paša ģimenes locekļiem! Apkārt paša sirdij uzceltās sētas veido sajūtu, ko dēvē par vientulību.

Pasaule ir pilna “neapmierinātību” cilvēkiem. Lai iegūtu “laimi” un “apmierinājumu” ar dzīvi, jāveido labas attiecības ar apkārtējiem cilvēkiem. Daudzi sūdzas, ka nevienam nav vajadzīgi, ka visiem ir vienalga. Cik bieži savā vientulībā cilvēks vaino tikai apkārtējos! Tomēr, kā jau minēju, vientulība ir paša cilvēka veidotā izjūta, kura nav objektīva. Bībelē aprakstīti vairāki cilvēki, kas piedzīvojuši vientulību, tomēr viņi nebija vientuļi – jo Dievs bija ar viņiem.

Mozus bija viens tuksnesī, kad sastapa Dievu pie degošā krūma, Ēlija bija viens pie Horeba kalna, kad saklausīja Dieva kluso balsi, Jānis Kristītājs bija viens, bet pie

viņa kristīties nāca cilvēki, arī Jēzus bieži bija viens – neviena nesaprasts un beigās pamests pie krusta Golgātā, taču Viņš nekad nav bijis viens, jo ar Viņu kopā bija Tēvs.

Bībeles psalmos daudzkārt pieminēta dziesminieka vientulība. Vairākus psalmus Dāvids sarakstīja, būdams vajāts un slēpdamies nomaļās vietās. Jeremija bijis vientuļš un savu laikabiedru nesaprasts. Arī apustulis Pāvils piedzīvoja vientulību ne reizi vien: “Man pirmo reizi aizstāvēties, neviens nebija klāt, bet visi bija mani atstājuši. To lai viņiem nepielīdzina. Bet Tas Kungs stāvēja man klāt un deva man spēku, lai caur mani sludināšana būtu pilnīga un visi pagāni dzirdētu to. Un es esmu izrauts no lauvas rīkles.” (2. Tim. 4:16-17)

Lasot Rakstus, var vērot, ka bieži vien tie, kuriem Dievs paredzējis īpašu uzdevumu, ir bijuši vientuļi. Vientulībā visbiedējošākais ir neziņa par nākotni: vai man vienmēr būs jāpaliek vienam? Tie uzdod jautājumu par katra cilvēka dzīves jēgu.

Starp vientulības sajūtu un vienatni pastāv atšķirība. Vientulības sajūta ir iekšēji izauklēta, tā ir paša cilvēka iekšējā sajūta un attieksme pret ārējiem apstākļiem. Vienatne, turpretī, ir cilvēka izvēle būt vienam meklējumos pēc iekšējā miera un klusuma. Kristus bieži meklēja vienatni lūgšanās, prom no pilsētu trokšņiem un laicīgajām sarunām. Kristus, būdams vientuļš Savā misijā un aicinājumā, kaut gan ar Viņu kopā bija Tēvs, meklēja cilvēku sabiedrību, lai būtu kopā ar cilvēkiem kā tāds, kurš vēlas tiem darīt labu. Kristus kalpoja cilvēku vajadzībām, guva cilvēku

uzticēšanos, un tad Viņš tos aicināja: “Seko Man!” (skat. E. Vaita “*Kristus dziedinošā kalpošana*”, 143. oriģ. lpp.)

Daudzi cilvēki jūtas laimīgi, nekad nebūdami precējušies. Protams, arī tā ir viņu iekšējā, subjektīvā izjūta. Tomēr viņi izvēlas neierautes savās pašu iedomātajās sūpēs un vilšanās izjūtā. Viņi izvēlas būt noderīgi citiem un būt sabiedriski aktīvi (skat. Rom. 12:14-16).

Neprecētie cilvēki var izvēlēties būt kopā ar tiem, kurus paši izvēlas, bet precētie bieži vien ir spiesti būt kopā ar laulātā drauga radniekiem. Neprecētie cilvēki biežāk piedalās sabiedriskos pasākumos un darbojas kā brīvprātīgie, kamēr laulātie nereti izolējas no sabiedrības, un tiem ir mazāk draugu. Neprecētie var vairāk laika pavadīt lūgšanās un Bībeles izpētē, kamēr laulātie jau no agra rīta skraida, cilādami bērnu netīrās drēbes un stīvēdamies ar savu miesīgo pēcnācēju nebeidzamo sūdzību un iebildumu straumi. Neprecētie var novēlēt savu sakrāto mantu labdarībai vai kādiem citiem cēliem mērķiem, kamēr laulātie pat pēc likuma ir spiesti novēlēt daļu no sava mantojuma nepateicīgajiem pēctečiem.

Apustulis Pāvils deva priekšroku būt neprecēts, nevis precēts un pakļauts šīs pasaules bēdām un miesas ciešanām (skat. 1. Kor. 7:26-29).

ŠKIRTIE

Šķirtajiem Svētie Raksti dod viennozīmīgu padomu: “Ja esi jau saistījies ar sievu, nemeklē šķiršanos; ja esi bez sievas, nemeklē sievu.” (1. Kor. 7:27) Grēcinieki pret šiem inspirētajiem vārdiem vienmēr ir strīdējušies, jo tiem šķiet, ka paši visu zina labāk par Dievu. Neskaitāmās atkārtotās laulības, kurās dzimuši tavi bērni, mani bērni un mūsu bērni, radījušas neizsakāmu jucekli atsevišķu personu identitātē, pašcienā un savstarpējās attiecībās.

Bībele dod nepārprotamu norādi, ka Jēzum Kristum nepatīk laulību šķiršana. Viņš saka skaidri: “.. jums atļāva šķirties no savām sievām jūsu cietsirdības dēļ, bet no iesākuma tas tā nav bijis.”

(Mat. 19:8) Jēzus piemin tikai vienu iemeslu, kādēļ var (bet ne obligāti) tas būtu jādara) šķirt laulību – tā ir netiklība. Mūsdienās laulību jautājums ir tik ļoti samezglots pašu cilvēku meklējumos, kā varētu apiet Dieva iesākuma modeli laulībai un paturēt savu pašmīlību, egoistiskās iekāres un meklēt “laimi” sev, nerēķinoties ar citiem! Šodien pat kristīgajā sabiedrībā tiek pieļauti šķiršanās gadījumi vardarbības, psiholoģiskās nesaderības un līdzatkarības gadījumos. Zem šiem terminiem var slēpties pilnīgi jebkas. Vardarbība var būt arī “psiholoģiskā vardarbība”, zem kuras apakšā var paslaucīt dažādas savstarpējus aizvainojumus; psiholoģiskā nesaderība var būt vienkārši nevēlēšanās meklēt savstarpējo saderību un lūgt kopā Dievu pēc sava rakstura pārmaiņām; bet līdzatkarība var būt sadzīvošana ar alkoholiķi, kurš tāds bija jau pirms laulībām, līgava to zināja un apzināti devās laulībā, neklausot nevienam padomam, bet cerot, ka ar savu lielo mīlestību mainīs izredzēto un padarīs to no pitekanropa par cilvēku.

Pēc laulības šķiršanas paliek daudz grūtību: dalīta manta, dalīti bērni, sarautas cilvēcīgās attiecības, naidis. Situācija, kāda tā bija pirms laulības, neatgriežas atpakaļ nekad. Tomēr šķirtais cilvēks, paliekot viens, var vairāk laika pavadīt personīgās lūgšanās un lasīt Bibeli, vairāk nekā iepriekš piedalīties sabiedriskajā dzīvē un būt par brīvprātīgo kādā cēlā nodarbē.

ATRAITŅI UN ATRAITNES

Visas laulības, ja tās nebeidzas ar šķiršanos, beidzas ar to, ka viens no laulātajiem top par atraitni. Viens laulātais mirst, bet otrs paliek. Te piepildās viens no laulības ceremonijā dotajiem apsolījumiem: līdz nāve mūs šķirs.

Apustulis dod padomu: “.. atraitnēs jāieskaita tāda, kas nav jaunāka par sešdesmit gadiem, kas bijusi viena vīra sieva, kam ir labu darbu slava, ja viņa ir izaudzīnājusi bērnus, ja viņa ir bijusi viesmīlīga, ja viņa ir mazgājusi svētajiem kājas, ja viņa ir nākusi palīgā apspiestajiem, ja viņa ir dzinusies pēc ikviena laba

darba” (1. Tim. 5:9-10) un piebilst: “.. bet neprecētiem un atraitnēm es saku: ir labi, ja tie paliek tādi kā es” (1. Kor. 7:8), tas ir, nedodas atkārtotās laulībās.

Par atraitnēm un atraitņiem parasti kļūst pusmūžā, kad bērni jau ir pilngadīgi. Smagi pārdzīvojumi ir atraitnēm, ja laulātais mirst spēka gados. Atraitņi un atraitnes var izvēlēties ietīties savā personiskajā sūpju un vientulības apmetnī, bet var izvēlēties būt par noderīgiem sabiedrības locekļiem, noderīgiem draudzes locekļiem, sirsnīgiem bērnu un jauniešu draugiem, par garīgo vērtību saglabātājiem un uzturētājiem, lai tās nodotu nākamajām paaudzēm pēc sevis.

Paliekot vieni, atraitņi un atraitnes var vairāk laika veltīt sabiedriskajiem pasākumiem, piemēram, kalpošanai draudzē. Tieši atraitnes top par regulārām draudzes aktivitāšu atbalstītājām gan ar savām lūgšanām, gan savu dalību. Atraitnes un atraitņi bieži vien ir paši pirmie, kuri ierodas uz dievkalpojumu. Viņi veido lielāko daļu no lūgšanu grupas. Atraitnes bieži vien ir uzticamas draudzkopes, kuras apmeklē tām uzticētos draudzes locekļus un pirmās uzzina par draudzes locekļu vajadzībām pēc palīdzības. Viņu darbība atklāj Dieva mīlestību un dāsnu sirdi. Bieži vien atraitnes un atraitņi gluži kā līme satur kopā mazās provinces draudzes.

VAI VIENTUĻIE VAR BŪT LAIMĪGI?

Kas ir personiskā “laime”? Atbilžu var būt daudz. Kādam pat nelaime var būt par “laimi”, kamēr citam šāda “laime” var būt vislielākā “nelaime”. Bībele dod padomu arī vientuļajiem: meklēt laimi Savā Kungā (skat. Ps. 37:4).

“Gan daudzi saka: “Kas dos mums laimi?” Pacel Tu, Kungs, pār mums Sava vaiga gaišumu!”; “Bet taisnais priecāsies par To Kungu un atradīs pie Viņa glābiņu; un visi sirdī taisnie teiks sevi laimīgu esam”; “Viss, kas iepriekš rakstīts, rakstīts mūsu pamācībai, lai mēs, izturīgi būdami bēdās un iepriecus smeldami Rakstos, iegūtu cerību.” (Ps. 4:7; 64:11; Rom. 15:4)

Dags Bačēlors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 17. DAĻA

Jūs atradīsiet to viscaur Bībelē – Mozus un Elija, Dieva likums un Jēzus liecība, Dieva Baušļi un pravieši. Tas viss simbolizē Dieva Vārdu. Dieva draudze pēdējās dienās atgriezīsies pie Bībeles patiesībām.

Es domāju, ka Dievam ir Viņa ļaudis daudzās konfesijās. Dzirdat mani? Bet pēdējās dienās, kad konfesijas sāks apvienoties un būs divi poli, gaidāms liels satricinājums. Vai esat dzirdējuši, ka viss polarizējas? Būs divi poli, ap kuriem grupās sapulcēsies pasaules iedzīvotāji. Viena sapulcēsies ap Vārdu, un viņiem būs Dieva zīmogs, viņiem būs Dieva Vārds un Svētais Gars. Otra grupa sapulcēsies ap Zvēra zīmi, ap cilvēku tradīcijām un likumiem.

Tas notiek jau tagad, tāpēc mums ir tik svarīgi zināt Dieva Vārdu. Abas grupas apgalvos, ka tām ir istā patiesība. Atcerieties, arī cilvēkiem, kuri Jēzu piesita krustā, bija Bībeles. Vai ne tā? Kains pienesa upuri Dievam un tad nogalināja savu brāli. Un tas notiks atkal. Jēzus teica: "... nāks stunda, kad tas, kas jūs nonāvēs, domās ar to Dievam kalpojis." (Jāņa 16:2) Tāpēc jums ir jāpārzina savas Bībeles. Pārlicinieties, ka netiekat pievilti!

Tagad dosimies uz Atklāsmes grāmatas 13. nodaļu. Šeit atkal parādās zvēri. Lai saprastu Atklāsmes grāmatu, jums jāatskatās uz Daniēla grāmatu. (Mums nav laika iedziļināties Daniēla grāmatā un to visu izskaidrot, jo šis ir apokalipses kopsavilkums, pārskats. Tāpēc jums vienkārši nāksies tagad man noticēt un tad iepazīt pašiem.)

Atklāsmes 13:1 "Es redzēju izkāpjam no jūras zvēru, kam bija septiņas galvas un desmit ragi, un uz viņa ragiem desmit ķēniņa kroņi [šīs ir valstis] un uz viņa galvām zaimu vārdi." Šis zvērs parādās 13. nodaļā, un šis zvērs parādās 17. nodaļā, tikai tad uz tā sēž sieviete. Tā ir Romas vara, tikai tajā notiek pārmaiņas.

Valstu aprakstā Daniēla grāmatā Bābeli simbolizē lauva, cik daudzi no jums to atceras? Tur stāstīts par Persiju kā lāci un par Grieķiju kā panteru. Tad nāk dīvains, nekonkrēts zvērs ar dzelzs zobiem (gluži kā kājas oriģinālajā tēlā, Daniēla grāmatas 2. nodaļā), tas simbolizē Romu, Romas dzelzs monarhiju. Šī pēdējā vara ir kā salipināta kopā no visa iepriekšējā. Visas šīs valstis iekaroja Dieva tautu un vajāja Dieva ļaudis, tās iekaroja Apsolīto zemi; tagad tās visas ir apvienotas šajā vienā zvērā, kurš valda Apsolītajā zemē laikā, kad Mesijam tiek izpildīts nāves sods.

Šī valsts paliek pie varas, bet tā izmainās, tā kļūst par dzelzi, maisītu ar māliem. Romas varā pagānisko imperatoru vadībā sajaucās pagāniskā reliģija un kristietība. Tur parādās māli – cilvēks ir radīts no māliem, no pišļiem. Tur ir divas lietas, kas sajaucas.

Tālāk, no Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas 2. panta: "Šis zvērs, ko es redzēju, bija līdzīgs leopardam [panterai]; viņa kājas bija kā lāča kājas un viņa mute kā lauvas mute." Kad par to pašu runāja Daniēls, viņš teica – lauva, lācis, pantera, jo viņš skatījās uz priekšu. Jānis skatās atpakaļ, viņš saka – leopard

[pantera], lācis, lauva. Tas ir tikai loģiski, viss atkarīgs no perspektīvas.

"Viena no viņa galvām bija kā uz nāvi ievainota, bet tā nāves brūce atkal tika dziedināta. Visa zeme noraudzījās uz zvēru ar izbrīnu." (Atkl. 13:3) 13. nodaļa īpaši atklāj pēdējo dienu notikumus. 12. nodaļu pabeidzām, runājot par karu, kas notiek pret sievieti un viņas bērnu.

Visi ir dzirdējuši par Armagedonas kauju. Domāju, ka daļēji par to ir atbildīgs Duglass Makarturs, kurš Otrā pasaules kara beigās teica: "Mums beidzot ir jāievieš kārtība un jāiemācās rīkoties ar ieročiem, vai arī Armagedons būs klāt. Mēs nevaram pārdzīvot vēl vienu pasaules karu." Domāju, ka viņam ir taisnība. Makarturs piedalījās gan Pirmajā, gan Otrajā pasaules karā. Viņa vārdi bija: "Vairieties no Trešā pasaules kara, jo līdz ar to atnāks Armagedons." Tad visi, dzirdot par Armagedonu, sāka par to domāt kā kādu lielu karu virs zemes. Vai Armagedons notiks Ķīnā? Vai tas būs starp Krieviju un Ķīnu? Starp ASV un Krieviju? Vai tas būs starp Ēģipti un Izraēlu?

Atceros, kā devos ekskursijā uz Apsolīto zemi. Mēs apskatījām Megido (Jezreēlas) ieleju. Daži no evaņģēliskajiem mācītājiem, kas tur bija, teica: "Drīz visa Krievijas armija būs te un Ķīnas armija, un arī visi islāmist, un viņi visi karos pret Izraēlu! Un asinis tecēs [tik augstu kā] līdz zirgu iemauktiem!"

Es stāvēju tur kopā ar metodistu un apustuliskās draudzes mācītājiem, mēs saskatījāmies un sasmaidījāmies, jo arī viņi tā nedomā. Tā nav

Armagedonas kauja. Ja jūs gribat uzzināt, par ko ir Armagedonas kauja, tas tiek pateikts – pūķis karo pret sievu. Armagedonas kauja nav cīņa starp pasaules tautām, Atklāsmes grāmatā nav runāts par politiskām nesaskaņām, kas notiek šeit uz zemes. Tā vēsta par lielo karu starp Kristu un sātanu.

Armagedonas kauja ir sāšana pēdējā cīņā, lai uz zemes iznīcinātu sievietes sēklu [dzimumu]. Atcerieties pravietojumu, par kuru runājām iepriekš: “No sievas nāks dzimums, kas sadragās čūskas galvu.” (1. Moz. 3:15, pārfrāzēts)! Kādā veidā Kristus sadragās čūskas galvu pēdējās dienās? Šīs sievietes dzimums būs Kristus, kurš dzīvos Savu dzīvi tevī un manī. Mēs atstārosim to, kāds ir Kristus. Caur Kristu un Viņa līgavu tiks atklāts, ka sāšana apsūdzības ir nepatiesas. Tāpēc sātanu mēģina sievu iznīcināt.

Tālāk 13. nodaļā tiek aprakstītas šī kara nianšes. Tā ir kauja pret Dieva ļaudīm. Ir divi zvēri. Ir zvērs no jūras, par to mēs tikko lasījām, tas izskatās kā lauva un leopards, un lācis. Tālāk ir teikts, ka viņš saņēma nāvējošu brūci, bet tā tika dziedināta. Toreiz, 1798. gadā, Romas baznīcas ilgstošā varenība tika smagi ievainota, šķita, ka tā ir pilnībā zaudējusi ietekmi pasaulē. Bet šī nāvīgā brūce ir vairāk nekā tikai dziedināta – Romas baznīca atguva varu: pasaulē mūsdienās ir vairāk nekā 1 miljards katoļu; visām lielajām valstīm ir savs vēstnieks Vatikānā; Vatikānam ir starptautiska ietekme, lai arī tā ir mazākā valsts pasaulē.

Bet tad parādās vēl kāds zvērs. Atklāsmes 13:11, 12 “Tad es redzēju citu zvēru izkāpjām no zemes: tam bija divi ragi, tādi kā jēram, bet tas runāja kā pūķis. Tam bija pirmā zvēra vara visā pilnībā viņa priekšā, un tas piespieda zemi un tās iedzīvotājus pielūgt pirmo zvēru, kura nāves brūce bija dziedināta.”

Neviens īsti nezina, ko tieši Jānis redzēja, citi to attēlo kā bizonu vai ko tādu. Bet šis otrais zvērs, kurš nāk no zemes, simbolizē Ziemeļameriku. Tas nozīmē, ka jauna pasaules vara celsies vietā, kas iepriekš nebija plaši apdzīvota. Bībelē, Atklāsmes grāmatas 17. nodaļā, lasām, ka ūdeņi simbolizē tautas un ļaužu pulkus, ciltis un valodas (Atkl. 17:15). Lai

arī Amerikas pamatiedzīvotāji tur, protams, bija, Ziemeļamerika, salīdzinot ar Rietumeiropu, bija ļoti mazapdzīvota. Eiropa bija vieta, kurā Dieva ļaudis tika izkaisīti Romas impērijas laikā. Tad parādās jauna zeme – Ziemeļamerika, kurā Dieva ļaudis vēl nav pazīstami. No šīs jaunās zemes ceļas jauna tauta, kas ļoti ātri iegūst starptautisku ietekmi.

Padomājiet par Amerikas izaugsmi vēstures kopainā – notika revolucionārs karš. Pasaules varenākā impērija tolaik bija Anglija, un tas, ka Amerika sakāva Angliju tik īsā laikā, bija brīnums. Nevienam nedomāja, ka tas ir iespējams. Anglijai bija vislabākā armija, pieredzes bagātākā armija, vislabākie jūras spēki, un tomēr viņi cieta sakāvi.

Ap 1798. gadu (ASV konstitūcija tika pieņemta 1776. gadā, bet Eiropas valstīs neatzina ASV kā no Anglijas neatkarīgu valsti līdz 1798. gadam) parādās šis jaunais zvērs, un rodas apvienība starp reliģisko varu, kas atrodama desmit vecajās Eiropas valstīs, un šo jauno zvēru.

Neviens nevar apstrīdēt, ka Eiropas tautas, kas iepriekš atradās Romas impērijā, sadalījās desmit valstīs. Ir franki, itāļi, šveicieši, sakši, alemaņi, ģermāņi, austrumgoti, rietumgoti, heruļi, vandāļi. Romas impērijas teritorija tika sadalīta aptuveni desmit valstīs, tie ir šie desmit ragi.

Tātad Eiropā ir šī vara, ko vada Roma. Starp citu, Pareizticīgās baznīcas tagad atzīst Romu kā galveno baznīcas varu. Pareizticīgie bija atšķēlušies no Romas, bet tagad starp viņiem un Romu ir *noslēgts miers*.

Šīs ir divas varas – pirmā, Eiropas vara, ko simbolizē Roma ar nāvīgo brūci, kas tika dziedināta, un otrā, ASV vara, kas kļuva par protestantisma bastionu. Ziniet, šīs divas varas var saskatīt arī Israēlā. Ziemeļu daļa tika ierauta elkdievībā un atkrita. Dienvidu daļā atradās Svētnīca, templis, viņi solījās palikt uzticīgi un sekot Svētajiem Rakstiem. Bet Israēla vēsture apliecina, ka viņi sāka veidot savienību. Dienvidu daļas Jūdas ķēniņa Jošafata dēls apprecēja Izebeles meitu, kas pārstāvēja Ziemeļu daļu (2. Ķēn. 8:27), un viņi sāka sadarboties.

Mēs redzam arī savienību starp Hērodiņu un viņas meitu, lai vajātu Jāni Kristītāju (Mat. 14. nod.). Ir savienība starp Izebeli un viņas meitu Atalju, lai iznīcinātu ķēniņa namu (dzimumu). Pēdējās dienās būs šī varenā savienība starp atkritušajiem protestantiem, kurus rietumu puslodē pārstāv ASV (par to nav šaubu), un austrumu puslodi, Eiropu, kur centrālā vara piederēs Romai. Notiks kāda globāla katastrofa, kaut kas, kas veicinās šīs savienības izveidošanos. Es nezinu, vai tā būs ekonomiska, jo mums taču jau tagad tāda ir, ne tā? Pasaulē šobrīd notiek nopietnas lietas, es nezinu, kas būs sākums šiem pēdējiem notikumiem, bet, draugi, es domāju, ka mēs esam tuvu.

*(Tulkoja Anna Rozenberga.
Turpinājums jūnija numurā)*

TITULI UN VĀRDI BĪBELĒ

Turpinām publicēt Bībelē atrodamos titulus un vārdus, ar kādiem Rakstos apzīmēts Dievs, Jēzus Kristus, Svētais Gars, draudze, kalpi, svētie, sātanu un ļaunie. Šis saraksts nav pilnīgs – pētot Vārdu, jūs varēsiet to papildināt paši ar saviem atradumiem.

SĀTANS

Abadons Atkl. 9:11
Apollions Atkl. 9:11
Apsūdzētājs Atkl. 12:10
Belcebuls Mt. 12:24
Beliars 2. Kor. 6:15
Bezdiebēna eņģelis Atkl. 9:1
Čūska 1. Moz. 3:4
Gaisa valsts valdnieks Efez. 2:2
Kārdinātājs Mt. 4:3
Ļaunais Mt. 13:19
Ļauno garu virsnieks Mt. 12:24
Nešķīstais gars Mt. 12:43
Pretinieks, ienaidnieks 1. Pēt. 5:8
Slepkava Jņ. 8:44
Šīs pasaules dievs 2. Kor. 4:4
Šīs pasaules valdnieks Jņ. 14:30
Tumsības pasaules valdnieks Efez. 6:12
Velns Mt. 4:1

Sagatavoja Skaidrīte Teremta

Gimene

CAURI KRĪZĒM

Krīzi vai kritiskas situācijas neviens negaida, neplāno un par tām nepriecājas. Sastopoties ar kādu krīzes situāciju, mēs vēlamies, lai tā pēc iespējas ātrāk beigtos un varētu brīvi uzelpot. Nevēlamas izmaiņas, kas notiek mūsu dzīvē, arī valstī, pasaulē, bieži vien pastiprina jau tā esošās kritiskās situācijas mūsu ģimenēs.

Nav tādas ģimenes, kas nepiedzīvotu krīzi. Katra ģimene saskaras ar noteiktām grūtībām, dažkārt – pat vairākām problēmām vienlaicīgi, un bieži vien krīzes laikā kāds no ģimenes locekļiem (vai pat abi divi) zaudē dzīves pamatu, cieš, kāds saslimst vai pat mirst. Arī šobrīd, kad pārsvarā jāuzturas mājās, kad bērni nevar iet uz skolu, ģimenēm nav viegls laiks. No vienas puses varbūt ir vairāk kopīga laika (jo iepriekš tā nereti pietrūka), bet no otras puses – ir ģimenes, kurām šis laiks ir īsts izturības pārbaudījums.

KOPUMĀ KRĪZES VAR IEDALĪT 3 GALVENAJOS BLOKOS.

Krīzes, kas ir neizbēgamas (piemēram, bērna piedzimšana, pusaudžu vecuma krīze, slimība, ekonomiskās krīzes valstī vai pasaulē).

Krīzes, kuru cēloņi esam mēs paši (piemēram, rakstura problēmas, vēlme izmainīt savu dzīvesdraugu, nevēlēšanās pieņemt esošo situāciju).

Mākslīgi radītās krīzes, kas ienāk mūsu dzīvē no ārpuses (piemēram, sarežģītas kaimiņattiecības, internets, nepārbaudīta informācija, manipulācija ar mērķi izmantot).

Rodas jautājums: kā no krīzēm var izvairīties? Kā palīdzēt krīzes laikā? Te būtu nepieciešama īpaša gudrība no Dieva.

Diemžēl, kad laulātajiem beidzas “rozā brīļļu” laiks, sāk rasties pirmās nopietnās nesaskaņas jeb krīze.

ATTIECĪBU KRĪZE ĢIMENĒ

Attiecību krīze var iestāties tur, kur ir cilvēki. Tā var būt ģimene, skola vai jebkurš cits kolektīvs, un iemesli var būt visdažādākie. Attiecību krīze ģimenē mēdz skart arī ļoti labi situētas ģimenes.

Attiecību krīzes iemesli:

- atšķirības temperamentos,
- autoritārs stils,
- visatļautība,
- neprasme klausīties,
- vīrieša vai sievietes psiholoģisko īpatnību nezināšana,
- zems garīgais līmenis,
- neprasme valdīt pār savām emocijām,
- nepareizas audzināšanas sekas,
- bērna ienākšana ģimenē u.c.

Diemžēl attiecību krīze ienāk arī starp ģimenes locekļiem, kuri daudz un bieži kontaktējas viens ar otru, tā vērojama arī kristiešu ģimenēs. Rodoties viedokļu dažādībai, bieži vien rodas arī konflikti, kurus ģimenes locekļi neprot vai pat negrib risināt. Ļoti bieži nav vēlēšanās vienam otram ieklausīties, bet ir vēlme pierādīt savu taisnību; var pat nonākt līdz tam, ka cilvēki, kuri ir ļoti mīļojuši viens otru, sāk tikpat karsti viens otru neieredzēt, un rodas pat vēlēšanās šķirt laulību.

Kas ir pamatā tam, ka ticīgi cilvēki nespēj atrisināt savas domstarpības? Protams, iemesli var būt dažādi, un te nonākam pie termina “garīgā krīze”.

GARĪGĀ KRĪZE ĢIMENĒ

Tas ir ļoti bīstams stāvoklis, kas var novest pie ģimenes sairšanas. Kas

var būt par šīs krīzes iemeslu? Lūk, daži no galvenajiem iemesliem.

• **Visai ģimenei nav kopīgu svētbrīžu, netiek veidots ģimenes altāris.**

Jāatceras, ka vīram un sievai jāpilda katram savs Dieva uzticētais uzdevums. Vīrs ir aicināts būt par ģimenes priesteri.

“Lai mūsu mājas ir lūgšanu nami. Kas mīl Dievu, tiem, tāpat kā seno laiku sentēviem, jāuzceļ altāris visur, kur viņi iekārto savas teltis. [...] Tēviem un mātēm bieži jāpaceļ sirds uz Dievu pazemīgās lūgšanās par saviem bērniem. Lai tēvs kā ģimenes priesteris noliek uz altāra rīta un vakara upurus un lai sieva ar bērniem pateicībā viņam pievienojas. Tādā ģimenē labprāt uzkavēsies Jēzus.

Lūgšana izveido ap bērniem sētu. Ritos kristieša pirmajām domām vajadzētu steigties pie Dieva. Pasaulīgajam darbam un savām interesēm vajadzētu būt otrā vietā. Bērnus vajadzētu mācīt ievērot un godāt lūgšanas stundu. [...] Kristīgu vecāku pienākums ir rītos un vakaros ar nopietnām lūgšanām un neatslābstošu ticību izveidot sētu ap saviem bērniem. Viņiem tos vajadzētu pacietīgi pamācīt, laipni un nenogurstoši stāstot, kā dzīvot, lai patiktu Dievam.” (E.Vaita. Bērna vadonis, 78. nodaļa)

• **Vīram ar sievu nav kopīga sarunu un lūgšanu laika.**

Skumji, bet ļoti daudzās kristiešu ģimenēs nav atsevišķa sarunu laika vīram un sievai. Nav laika draudzībai un laulības kopšanai. Nav laika kopīgām lūgšanām. Kopīgais lūgšanu laiks ir vitāli nepieciešams, jo tas savieno ar Debesīm. Bet cik daudzās

mājās šie dārgie brīži izpaliek! Vai nebūtu pienācis laiks uzlabot savu laulības dzīves kvalitāti un mēģināt atrast laiku vienam ar otru kopā gan sarunās, gan lūgšanās? Tāpat ir svētīgi kopā lasīt. Mums pieejamas ļoti labas grāmatas, piemēram “Adventistu māja” vai “Bērna vadonis”, kuras varam lasīt kopā un saņemt pamudinājumu ko mainīt vai uzlabot savās attiecībās vienam ar otru vai bērniem. To visu kopīgi liekot Dieva rokās lūgšanās, VIŅŠ dos risinājumu, vairo mīlestību un svētīs.

“Vīram un sievai vajadzētu kopt savstarpēju cieņu un mīlestību. Viņiem vajadzētu valdīt pār savu

garastāvokli, pār saviem vārdiem un darbiem, lai netiktu teikts vai darīts kaut kas tāds, kas otru satrauktu vai apgrūtinātu. Ikvienam vajadzētu rūpēties par otru, darot visu, kas viņa spēkos, lai stiprinātu savstarpējo mīlestību.” (E. Vaita. Adventistu māja, 56. nod.)

“Kaut arī rastos grūtības, sarežģījumi un drosmi atņemot apstākļi, tomēr lai vīrs un sieva nekad neauklē domu, ka viņu savienošāns ir bijusi kļūda vai ka viņi viens otru vīlušies. Cik vien tas jums iespējams, apņemties būt viens otram viss. Turpiniet arī uz priekšu parādīt agrāko uzmanību savam draugam.

Visādos veidos atbalstiet viens otru dzīves cīņās. Domājiet, kā palielināt otra laimi. Lai valda savstarpēja iecietība un savstarpēja mīlestība. Tad laulības dzīve būs nevis mīlestības gals, bet gan mīlestības sākums. Patiesas draudzības siltums, kā arī sirdis vienojošā mīlestība ir Debesu līksmības priekšnojauta.” (E. Vaita. Adventistu māja, 16. nod.)

Pateicība ģimenēm, kuras atsaucās pastāstīt par piedzīvotām krīzēm savā ģimenē un to, kā tikušas šīm krīzēm pāri, dodot arī kādu labu padomu laimīgai laulībai!

Gipsļu ģimene

Šovasar apritēs 16 gadi, kopš esam laulībā. Mēdzam teikt, ka ir svētīgi piedzīvot posmu, kad laiks, kuru esam pavadījuši kopā, ir gandrīz ilgāks nekā tas, ko pavadījām viens bez otra.

Mūsu mīlestības augli: Jēkabs (12 gadi), Rasa (7 gadi), Stefans (4 gadi).

Mūsu ģimenes Bībeles pants: “Bet es un mans nams – mēs kalposim Tam Kungam.” (Jozuas 24:15)

Esam gājuši cauri savām veselības krīzēm; bērnu piedzimšanas un veselības krīzēm un visam, kas ar to saistīts; krīzēm, kas saistītas ar profesionālo dzīvi – darba zaudēšana, arī finansiālā krīze, kas bija 2009. gadā. Visās šajās krīzēs saprotam, ka esam piedzīvojuši lielu Dieva žēlastību, jo Viņš arvien ļoti par mums rūpējas. Bet tas nenozīmē, ka mums pašiem nekas nebija jādara. Veicām SVID analīzes (stiprās, vājās puses, iespējas un draudi), lai pieņemtu katrai situācijai piemērotāko lēmumu. Šādi pieraksti šur un tur mums vēl glabājas. Starp citu, viena no krīzēm bija, kad pārvācāmies dzīvot uz dievnamu – it kā tajā pašā pilsētā, bet dažādu neparedzētu iemeslu dēļ tas bija izaicinošāk, nekā plānojām iepriekš.

Visās krīzēs esam uzsvēruši, vismaz mēģinājuši un atgādinājuši viens otram, ka problēma nav starp mums, bet “ārpus” mums, un mums – kopā, uzrotot piedurknes – jāveic katram savs ieguldījums. Ļoti palīdzēja sarunas, tādas līdz kaulam

“Uzlūko otru kā vienīgo un unikālo Dāvanu, ko Dievs ir devis.

atklātas. Un lūgšanas. Tas satuvināja mūs savā starpā un ar Dievu.

Ļoti palīdzēja elastīga pieeja pienākumu sadalei, jo bija laiks, kad Imants bija pirmdzimtā bērna aukle diendienā, bet citā dzīves posmā Elīna nesa ogļu spaiņus un kurināja dievnamu. Kopumā krīzēs ļoti palīdz gatavība strādāt :).

Mūsu ieteikumi laimīgai laulībai. Uzlūkot otru kā vienīgo un unikālo Dāvanu, ko Dievs ir devis.

Ieguldīt attiecībās, tad tas nāk atpakaļ ar bagātīgiem procentiem.

Katram ir savas metodes un receptes. Mums ļoti svarīgs ir laiks,

pastaigas un sarunas tikai divatā. Tas palīdz atjaunot redzējumu uz laulību, dzīvi un visiem ar to saistītajiem jautājumiem. Saprast, kā to redz otrs.

Regulāras apstāšanās, lai ieskatītos viens otram acīs un pajautātu: “Kā Tu jūties?”

Mēs arī regulāri lasām un klausāmies lekcijas par ģimenes tēmām. Iesakām ģimenēm lasīt *Melgosa&Melgosa* grāmatu “Kopā uz mūžu”. Šo grāmatu esam vēruši valā neskaitāmas reizes, un ik reizi esam bijuši pārsteigti, cik precīzi aprakstīts viss pāra attiecību cikls un svarīgākie jautājumi. Labākā filma par krīzi laulāto starpā un risinājumu ir “Fireproof” (“Ugunsdrošs”). Internetā pieejama dienasgrāmata, kuru lasa un pēc kuras rīkojas galvenais varonis. Abi vairākkārt esam to pārlasījuši. Vēl varam ieteikt *Dave&Ashley Willis* “Naked Marriage”, grāmatu par atklātības spēku un patiesu intimitāti.

Mukānu ģimene

Šogad mūsu laulībai ir jubilejas gads – 16. maijā kopā būs nodzīvoti 10 gadi. Dievs mūs svētījis ar meitu Mariju, kurai martā apritēja 8 gadi.

Ir ļoti daudz sirdij tuvu un dārgu Bībeles pantu. Dzīve nekad nav bijusi pelēcīga, klusa un mierīga, bet visai raiba, nereti – ne no vieglākās puses skatāma, jo diezgan bieži gan kā ģimene, gan arī personīgi izjūtam ienaidnieka uzbrukumus. Tomēr katrā pārdzīvojumā agrāk vai vēlāk Dievs prātā iedod apsolījumu no Sava Svētā Vārda, vienu vai pat vairākus, uz ko paļauties grūtuma, izbaīļu vai neziņas brīžos. Tas stiprina cīņā un palīdz nonākt līdz svētigam rezultātam. Mazajai Marijai gan jau kādu gadu ir viens īpašs Bībeles pants, kurš, šķiet, nevienam kristietim nav vienaldzīgs: “Tas Kungs ir mans Gans, man netrūks nenieka!” (Ps 23:1) Man (Intai) personīgi ļoti tuvi arvien bijuši 2 Bībeles panti, kas savu aktualitāti nav zaudējuši joprojām. Pirmais ir 2. Kor 5:17, ko saņēmu kā apsveikuma pantu savā kristību dienā pirms, nu jau var gandrīz teikt, 26 gadiem: “Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir

pagājis. Redzi, viss ir tapis jauns”. Otrs ir no Filipiešiem 1:6 “.. būdams pārliecināts, ka Tas, kas labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.” Šie panti ir gan kā apsolījums, gan kā aicinājums mūsu dvēselēm izmeklēt sevi, cīnīties un neapstāties, bet savās cīņās paļauties un To, kas ir Uzticamais un Patiesais! Vienīgi ar Viņu kopā mums ir cerība izglābties un uzvarēt savus rakstura trūkumus!

Domājot par krīzēm mūsu ģimenē, tādas milzīgas krīzes laikam nav bijis, ja neskaita vienu no lielākajām nelaimēm mūsu ģimenē, kas notika apmēram pus gadu pēc tobrīd skaistākās piedzīvotās dienas – laulībām. Vēlu rudenī palikām bez savām lauku mājām, tās nodega. Paldies Dievam, jau toreiz Rīgā bija dzīvoklis, kurā Ints mitinājās dienās, kad vēl strādāja Rīgas *Rimi*. Es strādāju par mežzinī Ogres apkaimes mežos, un tur jābūt ik dienas. Tā nu, kamēr sapratām, ko darīt, kur reāli palikt un kā vispār sākt visu no jauna, mitinājās Rīgā. Tur arī sapratu to, ko nojautu jau agrāk – pilsētā iedzīvoties nespētu. Lūdzām Dievu un gaidījām atbildes uz daudzajiem “ko”, “kā” un arī “kāpēc”. Visas atbildes, iespējams, vēl nav saņemtas, bet tagad tas

vairs nav pats svarīgākais. Nākusi sapratne, ka ar Dievu kopā visam izejam cauri, nevis aizejam bojā. Ļoti daudz tajā laikā palīdzēja gan draugi, gan darba kolēģi gandrīz visā Latvijā, kas caur kristīgo māsu un man sirdij tuvu draudzeni bija uzzinājuši par mūsu nelaimi. Dievs iedeva, kur dzīvot un par ko dzīvot, pat vairāk nekā cerējām... Mēs joprojām esam pateicīgi visiem par siltām sirdīm un palīdzību un Dievam – par šo žēlastības pilno vadību! Tas bija vēl viens spēcīgs pamudinājums sākt vairāk lūgt par daudzēm no šiem izpalīdzīgajiem cilvēkiem un ne tikai par viņiem vien. Ieraudzījām daudz plašāku Kristus darba lauku. Ar laiku nāca sapratne, ka esam noderīgi tieši tur, kur atrodamies tagad, savā dzīvesvietā. Agrāk lūdzām vairāk tikai tad, kad kādam bija īpaši lūgumi vai bēdas.

Otra lielākā krīze un reizē izaicinājums ir bijis tas, kas, visticamāk, pēc laimīgās laulības dzīves rožainā sākuma ienāk gandrīz katrā jaunā ģimenē, diemžēl – arī kristiešu ģimenēs (vismaz tāda ir daudzu kristīgajā radio dzirdēto interviju liecība un arī kristīgās ģimeņu konsultantes un psiholoģes Lidijas Neikures pieredze). Iepazīšanās periodā mēs ar “rozā brillēm” paši jūtamies labāki, tādi saulaini, priecīgi un pavisam gaiši sava sapņu prinča vai princeses klātbūtnē. Pārāk nepamanām otra vājās vietas vai, ja manām, ceram un ticam, ka mūsu kopējās mīlestības vara drīz vien darīs mūs otram tik līdzīgus un stiprus, ka kopā spēsim pārvarēt un uzvarēt visu. Arī mums šie sapņi, šķiet, bija līdzīgi. Gāja laiks, sākām saprast, ka pats no sevis nekas tik viegli nenotiek, arī problēmas nerisinās. Izrādās, tam otram ir daudz vairāk “blusu” (vai arī – to ir daudz vairāk man pašam) nekā sākumā likās, labāks viņš gan nepaliek, varbūt pat otrādi (vismaz tāds bija tā krīzes brīža skatījums – tāds liels zilonis, kas rādījās tuvumā, nevis no attāluma, no malas). Tad likās: “Nevar būt, ka Dievs ir kļūdijies, savezdams mūs kopā, lai mēs arvien vairāk mocītos viens ar otru!” Skatījums uz problēmām un iespējamiem risinājumiem bija radikāli atšķirīgs ļoti daudzās lietās. Brīžiem viss izskatījās labi, tad atkal pavisam slikti, bija kāpumi un

“Eiet laipni, pazemīgi., viens otru uzskatīdami augstāku par sevi., mīlestībā cits citu panesdami..”

kritumi. "Rozā brilles" abiem bija sen nokritušas, reālās dzīves situācijas skāra arvien skarbāk.

Tajā laikā mums ļoti noderēja dažu kristiešu aizlūgšanas, kam uzticējām savas likstas. Pavisam noteikti noderēja arī vairākkārtējā jau minētās ģimeņu konsultantes, cienījamās un mīļās māsa Lidijas Neikures viesošānās Latvijā, viņas vadītie ģimeņu semināri.

Viens no risinājuma pavedieniem bija, kad pēc lektores pamudinājuma par šīm savu attiecību problēmām sākām pazemībā lūgt arī ģimenes kopējos lūgšanu brīžos (cik jau bijām kopā, jo katram sava darba dēļ bieži nācās pavadīt šķirtiem vienam no otra). Noteikti iemācījāmies saredzēt vainas arī paši sevī. Varbūt paši nereti bijām problēmas lielākie vaininieki?

Tagad, atskatoties uz šo pieredzi, varam teikt: ja paliksim arī turpmāk pazemībā gan Dieva priekšā, gan viens pret otru, tad šādai ģimenes dzīves krīzei atgriezties vairs nekad nevajadzētu. Apzināmies, ka laimīga laulība ir Dieva dotā žēlastība un svētība, dāvana, kas pasniegta cilvēcei. Caur šīm un citām dzīves likstām Dievs mūs vilcis Sev tuvāk, lai kā lepna farizejs nedzīvojam ne-taisnoti (ko paši līdz tam varbūt dažreiz pat nenojautām). Tā veidojas

pareiza, mīloša un līdzjūtīga attieksme pret citiem cilvēkiem – ne tikai savas draudzes locekļiem vai citiem kristiešiem, bet gan pret jebkuru visvienkāršāko vai šobrīd varbūt vēl robustāko cilvēku savā tuvumā. Tu mācies ieraudzīt un saprast, ka arī tādām cilvēkam ir bijis kaut kas, kāpēc viņš ir veidojies tāds, kāds ir. Nav svarīgi, vai tu zini, kāds bijis šis iemesls; svarīgi ir atcerēties, ka Dievs arī šo cilvēku mīl un meklē. Svarīgi ir lūgt par viņiem un meklēt veidu, kā palīdzēt. Labi, ja var tīri fiziskās, sociālās vajadzības ieraudzīt, bet daudz labāk, ja vari ieraudzīt, ka arī viņiem vajadzīgs dvēseles miers, ko var sniegt vienīgi Tas, kas pazīst sirdis. Tagad daudz biežāk apzināmies, ka "sudraba un zelta, ko dot, mums nav, bet, kas mums ir, to mēs dodam", lai cilvēks var celties un nākt pie Jēzus. Arī te jālūdz no Debestēva gudrība un bieži liela pacietība (ko mācījāmies savās mazajās krīžu likstās), lai nepagurtu, nesot kādu pie Jēzus uz lūgšanu "nestuvēm".

Ko mēs varētu ieteikt citiem? Vislabākais ir un paliek padoms no Dieva Vārda: "esiet laipni, pazemīgi cits pret citu..., viens otru uzskatīdami augstāku par sevi..., mīlestībā cits citu panesdami." Tas gan primāri

attiecināts uz ticības brāļiem un māsām, taču paralēli tam jāstenojas arī ģimenēs, kur taču esam ne vien vīrs un sieva, bet reizē arī brālis un māsa. Tāpat tas attiecas uz jebkurām attiecībām cilvēku starpā.

Mums palīdz vēl dažas lietas, ko paturam prātā: 1) neviens neesam bez grēka, 2) jācenšas atcerēties, kā raudzījāmies viens uz otru attiecību sākumā, izvītrojot kā piedotu visu nodarīto (kā to dara Dievs ar mūsu grēkiem), 3) jākontrolē sava, nevis otra attieksme (domas, rīcība), lai otram palīdzētu, paceltu, nevis nopeltu vai arī norobežotos, 4) jāierauga un jāmeklē veidi, kā vienam otru iepriecināt, stiprināt, kā pacelt nogurušās rokas, ja vajadzīgs. Cilvēks, kurš zina, ka tiek vērtēts un mīlēts, arī pats sāks atvērties un no jauna uzticēties. Tad veidojas veselīgs pašnovērtējums, atjaunojas CERĪBA un TICĪBA (ne jau Dievam, tā varbūt vienīgā vēl palikusi, bet gan laulībai). Ja gribam redzēt savu mīloto laimīgu un sevi kā šīs laimīgās ģimenes daļu, svarīgi atcerēties: nepamest cīņas lauku, bet cīnīties, nevis vienam pret otru, bet kopā ar Dievu, kopā, vienā frontes pusē, vienā virzienā, plecu pie pleca lūgšanās un ticībā! To arī no sirds novēlam!

Truču ģimene

Mēs esam pavisam vienkārša latviešu ģimene. Esam arī ļoti bagāti, jo mums ir četri jau pieauguši bērni un znots – meita Māra un viņas vīrs Abednego, dēls Jānis Ralfs un dvīņi Alberts un Ernests. Visi gudri, strādīgi, kalpojoši, radoši, ar sirdi istajā vietā un bagāti ar eņģeļiem līdzās, ko dzīvē saucam par draugiem.

Laulībā esam jau 30 piepildītus, izaicinošus, interesantus, dažreiz arī ļoti grūtus, tomēr kopumā labus gadus. "Diviem ir labāk nekā vienam būt, tāpēc ka viņiem tad iznāk labāka alga par viņu pūlēm"; "Un, ja kāds var vienu pārvarēt, tad divi taču var tam pretī stāties, un trīskārtēju auklu nevar tik drīz pārraut." (Sal. māc. 4:9,12)

Mēs neesam nekādi laulības dzīves vai attiecību eksperti. Visu laiku mācamies būt par mammu un

tēti, sievu un vīru, par uzticamāko draugu un tuvāko cilvēku. Esmu ļoti pateicīga vecākiem, kuri man ar savu piemēru iemācīja, ka ģimene ir lielākā dzīves vērtība. No viņiem esmu paņēmusi dzīves mācību – ja vienreiz esi teicis "jā", tad tas ir uz mūžu.

Esmu bieži par to domājusi, kā tas ir, ka pats vērtīgākais dzīvē – ģimene – sākumā ir kaut kas tik ļoti trausls, netverams, ievainojams, bet ar laiku pāraug draudzībā un mīlestībā, līdz izveidojas stiprākā un nozīmīgākā sabiedrības šūniņa. "Trīs lietas man šķiet brīnumainas, un ceturto es nesaprotu: ērgļa ceļš padebešos, cūskas ceļš pāri klintij, kuģa ceļš jūras vidū un vīra ceļš pie jaunavas." (Sal. pam. 30:18, 19) Vai tas vispār ir iespējams bez Dieva?

Par krīzēm ģimenē. Jā, arī mūsu ģimenē ir bijušas krīzes. Uzskatu, ka par pašu dārgāko – attiecību veidošanu un uzturēšanu –

jauniešiem un ģimenēm kopumā ir ļoti maz, kur smelties padomu. Pamata vienīgā gudrības gūšanas forma ir tad, kad tevi iemet kā kaķēnu ūdenī un tu peldi, kā sanāk.

Ir objektīvas krīzes, caur kurām iet ikviena ģimene, tas ir normāls dzīves process. Īstenībā, es to nesauktu par krīzi, bet dzīves posmu ar noteiktu, lielu vai ļoti lielu pūli, darbu, raīžu, pienākumu daudzumu un uzmanības nepieciešamību. Tādas "krīzes" ir: bērna ienākšana ģimenē, tad nākamā bērna ienākšana; laiks, kad bērni uzsāk skolu; bērnu pusaudžu vecums... Tad ir subjektīvas krīzes. Tās reizēm mēdz būt kā vētras, orkāni vai lieli vēji, kas purina. Tādās reizēs dažkārt ļoti salst – sirdī, dvēselē... Te runa ir par slimībām, kāda tuva cilvēka zaudēšanu, finansiālām un profesionālām problēmām, stridiem, nesaskaņām. Grūti ir abos gadījumos.

Kā pastāvēt? Mūsu ģimenē visi esam SDA draudzes cilvēki. Tagad

zinu, no kurienes nāk padoms, stiprinājums. Zinu, Kurš ir tas, kas atbild uz mammas, sievas lūgšanām. Tādēļ nevaru saprast, kā dzīves grūtākajos brīžos cilvēks var izturēt bez Dieva. “Bet, kas paļaujas uz to Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā, ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekrūst, ka viņi pārvietojas un nenogurst.” (Jesajas 40:31) Dievs ir līdzās dažādos veidos.

Noder arī iespēja ieklausīties citu pieredzē, uzzināt, kā cilvēki ir risinājuši līdzīgas problēmas. Atceros reizi, kad mums ar vīru bija iespēja piedalīties nometnē ģimenēm. Atzišos, tas man bija kā balzams. Tur ieraudzījām, ka problēmas, kas ir mums, ir arī citiem pāriem, un par tām var pat no sirds izsmieties...

Ir labi zināt un pieņemt, ka mēs esam tik ļoti atšķirīgi. Atšķirīgs var būt veids, kā uztveram pasauli, runājam un mīlam. Atšķirības nav tikai tādēļ, ka esam vīrietis vai sieviete; ļoti atšķirīgi var būt arī dvīņi. Tā ir mūsu ģimenē. Katrs pilnīgi atšķirīgs. Tas liek daudz mācīties, piedot un saprast. Pa ceļam iet visādi.

Sākotnēji ir atšķirīgi paradumi un pieredze savu vecāku ģimenē, kas izveidojis atšķirīgu priekšstatu par dažādām ikdienas lietām un to, kas ir norma. Tikai pēc gadiem sapratu savu problēmu – neesmu pratusi

runāt par savām izjūtām attiecīgā situācijā, bet spītīgi turējusi sajūtas pie sevis, bijusi nelaimīga, domājusi, kāds viņš nesapraša vai vēl citāds, un kļuvusi vēl nelaimīgāka. “Dusmās neapgrēkojieties: lai saule nenoriet, jums dusmojoties.” (Efeziešiem 4:26)

Jāļauj vīrietim būt vīrietim, tad es varēšu būt sievietei. To gan viegli uzrakstīt, bet izdarīt... Atzišos, ka biežāk esmu uzņēmusies atbildību, jo es taču zinu labāk, kā vajag. Ak, šis maldīgais priekšstats! Otrs, tam līdzīgs, ir: kurš gan izdarīs, ja ne es? Cik grūti iemācīties cieņu un uzticēšanos darbībā!

Noteikti ir svarīgi otram teikt labus vārdus. Tās ir mulķības, ka sievietes mīl ar ausīm! Sievietēm reizēm pietiek ar to īpašo skatienu... Bet vīrietim gan vajag dzirdēt! Pati priekš sevis esmu sapratusi, ka svarīgi ir ieraudzīt vīrā labo, īpaši brīžos, kad uz viņu dusmojos. Ne velti viens no veiksmīgas dzīves pamatelementiem laulībā ir: jo vairāk apbrīnojam sava partnera personības īpašības, jo stiprāks kļūst kopdzīves pamats. Apbrīna jāpauž vārdos, paaugstinot otra pašapziņu. Esmu pārliecināta, ka atzinīgi vārdi un cita atzinība jāsaka gan bērniem visos vecumos (arī ja dēls ir veiksmīgs vadītājs pāri 50), gan saviem sirmajiem vecākiem. Kurš mīlēs un novērtēs mūsu vistuvākos darbos, vārdos, attieksmē, ja ne mēs

“Jo vairāk apbrīnojam sava partnera personības īpašības, jo stiprāks kļūst kopdzīves pamats.”

paši? Darba kolēģis, kurš uztraucas, vai viņu saglabās darbā, ja notiek darbinieku atlaišana; kaimiņš, kuram savu rūpju gana?

Lai arī man ir liela pieredze, tomēr vēl aizvien mācos būt laba mamma, sieva, laba meita, māsa, draudzene. Mācos profesionālās lietās. Mācos pieaugt ticībā, staigāšanā ar Dievu. Ar vīru runājam, ka esam mācījuši bērniem strādāt, bet par maz esam ļāvuši baudīt prieku, viņiem ir par maz pieredzes, kā atpūsties.

Mans šī dzīves posma jautājums ir: kā uzlabot attiecības ģimenē, lai tās būtu harmoniskas. Lai brīžos, kad bērni ir mājās, viņi varētu atjaunot savas baterijas, lai viņu spārnēm būtu spēcīgs, stabils un drošs lidojums!

Laulu ģimene

Mūsu laulības tika noslēgtas baznīcā 2003. gadā. Tad vēl nebijām adventistu draudzes locekļi, bet jau tad zinājām, ka vēlamies šo savienību slēgt un apliecināt ne tikai savā starpā, bet arī cilvēku un Dieva priekšā: kā saka, būt kopā priekos un bēdās, līdz nāve mūs šķirs. Droši vien tad šie vārdi vēl netika līdz galam izprasti, bet kopdzīves laikā visnotaļ esam piedzīvojuši gan priekus, gan bēdas.

Dievs mums ir devis veselas trīs dāvanas – mūsu vecākais dēls Marks ir 14 gadus vecs, tad ir divas meitiņas Marta (10 gadi) un Emma (6 gadi). Domāju, ka tieši caur bērniem Dievs mūs māca un pamāca. Bērni ir liela atbildība un arī izaicinājums. Tikai līdz ar bērna piedzimšanu saproti, ka

dzīve, kurā bijām tikai divi vien, vairs nekad nebūs tāda kā agrāk, jo tajā ir ienākusi jauna dzīvība, cilvēks, par kuru rūpēties un būt atbildīgam.

Bieži esam dzirdējuši vecākus sakām: es biju ļoti pacietīgs (-a), līdz man piedzima bērni. Tā ir bieži vien. Katru dienu mums tiek dotas iespējas sevi pārbaudīt – cik pacietīgi, mīloši un savaldīgi esam. Dievs nereti pieļauj situācijas, kurās ienaidnieks izmanto mūsu dzīves vājākos punktus un cenšas mūs izaicināt. “Neviens, kas tiek kārdināts, lai nesaka: Dievs mani kārdina, – jo ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams, un pats Viņš nevienam nekārdina.” (Jēkaba 1:13) Kādam tas ir darbs, kādam laulātais, kādam slava, bet daudziem tie ir bērni.

Jauniešiem mūsdienās piedāvā apgūt dažādas prasmes: kā braukt ar auto, kā kļūt par datorspeciālistu vai frizieri utt., taču nav mācību, kā kļūt par labiem un uzticamiem dzīvesbiedriem un vecākiem.

Atceros, kad piedzima Marks un es pirmo reizi paliku ar viņu viena slimnīcas palātā, es baidījos paņemt viņu rokās, jo īsti nezināju, ko un kā tagad darīt: kā pareizi turēt, kā pārtīt. Viņš taču bija tik maziņš! Labi, ka gadījās pretimnākoša bērnu māsiņa, kura daudz ko pastāstīja un parādīja. Pat mājās pirmo reizi vannīnā mazo mazgāja vīrs, man šķita, ka viņam ir stiprāks tvēriens, tāpēc mazo viņš noturēs labāk nekā es. Protams, līdz ar nākamo bērnu ir jau kāda pieredze, bet tomēr – mūžu dzīvo, mūžu mācies. Tāpēc saviem bērniem pilngadībā dāvināšu trīs grāmatas: “Vēstis jaunatnei”, “Adventistu māja” un “Bērna vadonis”. Mums šīs grāmatas nebija zināmas. Kad sākām tās lasīt, mums jau bija divi bērni. Daudzas lietas, ja būtu zinājuši, darītu citādi, daudzām citām lietām pievērstu lielāku uzmanību.

Kādas ģimenes krīzes esam piedzīvojuši un kā tikuši pāri?

Kaspars: Ģimenes dzīve ne vienmēr ir miera osta. Katrs no mums laulībā līdzī ienes savu bagāžu. Dažreiz pats brīnīes, kas tai koferī slēpjas? Ir situācijas, kad pašam par pārsteigumu nāk ārā lietas, kuras bija piemirstas vai pat, šķiet, nebija piedzīvotas, taču vēlāk atklāju līdzību ar saviem vecākiem viņu savstarpējās attiecībās.

Ir labs teiciens angļu valodā: “Every chick comes from a cracked home” (*latv.* – “Katrs cālis nāk no ieplaisājušas mājas”). Tas nozīmē, ka katrs no mums nāk ar savu pieredzi, kas iegūta savā ģimenē, attiecībās ar brāļiem, māsām un, protams, ar vecākiem. Tā veidojas mūsu priekšstati, gaidas, pienākumi, ko sagaidām gan no otra cilvēka, gan no sevis.

Piemēram, jaunieši ģimenē tēvs bija noteicējs, pārskatīja visus finanšu darījumus, rēķinu apmaksu, apdrošināšanu utt. Apprecoties jaunā sieva sagaida tādu pašu rīcību no sava laulātā. Savukārt jaunajam vīram šādas pieredzes nav, jo viņa ģimenē tieši māte bija atbildīga par šo darījumu kārtošānu. Lūk, pirmās domstarpības, kurš no laulātajiem veiks šos pienākumus. Cits piemērs. Viens no jaunlaulātajiem nāk no daudz bērnu ģimenes, kur visi kopā draudzīgi dalījās, spēlējās, strādāja, brauca ceļojumos; arī, kad izauga, labprāt visi kopā satikās svētkos un jubilejās, pavadīja kopā brīvdienas. Savukārt otrs bija vienīgais bērns ģimenē, kur tika lolots un lutināts. Kā jūs domājat, kādi ir katra priekšstati un ko katrs no viņiem sagaida? Kaut vai – cik bērnus katrs no viņiem vēlētos? Tādu un līdzīgu situāciju ir daudz.

Mums pašiem ir gājis visādi. Lai arī sākumā Dievu nepazinām, tas nenožīmē, ka Viņš nepazīna mūs. Tāpēc, atskatoties atpakaļ, esam pateicīgi par visu, kas ar mums noticis.

Laikam lielas krīzes, kas nestu smagas sekas, Dieva žēlastībā neesam piedzīvojuši. Protams, ir un dažubrīd arī tagad pastāv kādas domstarpības, dažādi uzskati par vienu vai otru jautājumu, taču lielos un izšķirīgos brīžos esam vienprātīgi – jātiek pāri! Katrs no mums apzinās, ka neesam perfekti, tāpēc, noliekot malā savu „es”, ļaujam Dievam darboties un paļaujamies, ka Viņš izmainīs mūsu sirdi.

Inese: Viena no tādām situācijām radās, kad mazākajai meitiņai nebija vēl 2 gadi. Es pati esmu ļoti atvērta cilvēks, man patīk būt sabiedrībā, strādāt ar cilvēkiem. Tāpēc būšana mājās bija liels pārbaudījums. Jau 8 gadus dzīvoju pa māju ar bērniem, turklāt diviem no viņiem bija mājniecība, t. i., abus skoloju

pati. Būt par māsaiņnieci nav vienkāršs darbs. Man šķita, ka viss ir uz maniem pleciem, ka vienā personā esmu sieva, mamma, pavārs, skolotāja, apkopēja, medmāsa, dārzniece... Tajā laikā jau dzīvojām laukos. Vīrs strādāja, dažubrīd bija projām no mājām pat 10 līdz 12 stundas, vecvecāki tālu projām – Latvijā (paši dzīvojam Kanādā). Visu dienu biju viena pati ar bērniem.

Protams, ka darbs aizrauj – kopā gatavojām ēst, mazgājām veļu, kopām dārzu, darījām skolas darbus, spēlējāmies. Taču pienāca brīdis, kad sajutos atšķirta, nenovērtēta, nepiepildīta, kā vāvere ritenī. Katru dienu viena un tā pati rutīna. Trūka pieaugušu cilvēku sabiedrības, lai varētu parunāt nevis par zaķiem un kaķiem, bet par mani interesējošām tēmām.

Īsti nesapratu, kāpēc esmu neapmierināta un pat dažubrīd aizkaitināta. Kļuvu ļoti tramīga, viegli aizvainojos un visu ļoti pārdzīvoju. Šis mans stāvoklis sāka ietekmēt attiecības ar visiem: vīru, bērniem, draugiem, brāļiem un māsām. It kā viss taču bija kārtībā: labs vīrs, ģimene, bērni, māja un pat suns!

Daudz runājām ar vīru, neizpratām viens otru, jo nevarēju atrast iemeslu, kāpēc tā jutos. Lūdzu Dievu, runājot, raudot, prasot, kas ar mani nav kārtībā. Beidzot, pēc kāda laika saredzējām, kas ir šīs problēmas iemesls. Tā bija nevis būšana mājās vienai pašai ar bērniem, bet gan tas, ka man trūka brīžu, kurus, kā kādreiz, pavadījām divatā: tikai es un vīrs. Mēs pilnīgi visu laiku bijām kopā kā ģimene. Mums tas patika! Lai kur brauktu, ietu, strādātu (mājas darbus), ciemos, bērni vienmēr bija līdzī. Visu darījām kopā. Taču atsevišķs laiks, kad uzmanību un sarunas veltītu viens otram, izpalika. Bijām atstājuši novārtā sievas un vīra attiecības, bet visu uzmanību veltījām mammas un tēta lomai: kā kļūt par labiem un vēl labākiem vecākiem.

Šajā situācijā Dievs parādīja, cik ātri varam pazaudēt viens otru pat savā ģimenē! Nolēmām, ka nepieciešams veltīt nedalītu uzmanību vienam priekš otra. Sākām ar to, ka katru dienu nošķīrām laiku, ko pavadīt divatā. Mūsu gadījumā tas bija pēc tam, kad nolikām gulēt visus bērnus; šis laiks piederēja mums. Mēs

sākām kopā lasīt grāmatas, skatīties svētrunas, prezentācijas, bet, pats galvenais, sākām kopā lūgt!

Man šķiet, tā bija atslēga risinājumam. Skālas lūgšanas priekšrocība ir iespēja novērtēt otru, izteikt pateicību, lūgt pēc gudrības un padoma situācijā, kas skar mūs abus.

Ir vairāki apsolījumi, uz kuriem paļaujamies. Piemēram:

“Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību, bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzenas tavas tekas.” (Sal. pam. 3:5-6)

“Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots.” (Jēkaba 1:5)

“.. jo jūsu Tēvs jau zina, kā jums vajag, pirms jūs Viņu lūdzat.” (Mat. 6:8)

“Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi,” saka Tas Kungs. “Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām. Jo, kā lietūs un sniegs nāk no debesīm un turp neatgriežas, pirms tas nav veldzējis zemi, to apaugļojis un tērpis zaļumā, ka tā dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, tāpat tas ir ar Manu vārdu, kas iziet no Manas mutes. Tas neatgriezīsies pie Manis tukšā, bet tam jāizdara tas, ko Es vēlos, un jāizpilda savs uzdevums, kādēļ Es to sūtīju.” (Jesajas 55:8-11)

Kādi ir jūsu ieteikumi laimīgai laulībai?

Kaspars: Kopdzīvei, kas sākas ar fizisko pievilcību un balstās uz emocijām, uz jūtām, bieži vien ir nedrošs pamats. Tāpat kā māju ir ieteikts celt uz klints, nevis uz smiltīm, tā arī laulībā – ja tas pamats ir Kristus, to nesagraus nekādi vēji un plūdi. Tas nenozīmē, ka nebūs vētras, taču, lai arī kas gāztos pāri, laulība pastāvēs. Tie divi būs viens un, ja attiecību centrā ir Jēzus, tad Viņš ir drošs enkurs.

Inese: Mūsu starpā esam piedzīvojuši sen atzītu patiesību: ģimene (laulātie), kas lūdz kopā, paliek kopā. Lūgšanai ir liela nozīme, arī apziņai, ka Jēzus strādā pie mūsu rakstura un vēlas, lai mēs sasniegtu pilnību – līdzinātos Viņam. Tas nav viegls ceļš. Galvenais, lai abi laulātie to saprot un apzināti izdara izvēli sekot Glābējam!

Ir sarakstītas daudzas grāmatas ar pareiziem ieteikumiem laimīgai laulības dzīvei. Bieži vien tie ir teorētiski. Bībele ir viena grāmata, kas sniedz nevis teorētiskus, bet gan ļoti praktiskus padomus.

Kaspars: Jāatzīmē, ka katram pārim laimīga laulība nozīmē kaut ko savu. Mums ir savas vērtības un uzskati, citiem – savi. Nekad nevajag salīdzināt sevi ar citiem. Savā spēkā mēs nekad nesasniesim to, ko Jēzus no mums sagaida. Viņš ir mūsu vienīgais piemērs un spēks.

Kas darbojas mūsu dzīvē?

• Lūgšanas divatā vienam par otru.

• Divatā kvalitatīvi pavadīts laiks.

• Praktiska pieredze, daloties

ar citiem, apmeklējot ģimeņu telts sanāksmes un pasākumus. Mums bija svarīgi redzēt, ka neesam vienīgie, kas sastopas ar šādām vai citādām situācijām. Dzirdēt citu pāru un vecāku pieredzi bija iedrošinoši, tas deva pozitīvu mudinājumu virzīties uz priekšu, rast risinājumu.

• Neapspiest, bet izrunāt! Pāvils vēstulē efeziešiem dod lielisku padomu: „Dusmās neapgrēkojieties: lai saule nenoriet, jums dusmojoties, un nedodiet vietu velnam.” Ja arī dienas laikā bija kādas domstarpības, viss ir jāizrunā, turklāt jāizrunā tai pašā dienā. Kā lai vakarā kopā lūdz, ja viens uz otru esat apvainojušies?! Tas nestrādā. Runāt, piedot un lūgt piedošanu ir svarīgi!

• Iepriekš izstrādāts plāns.

Tas ir, esam vienojušies, ko darīsim, ja nonāksim kādās domstarpībās. Piemēram, ja viens ir uztraukts un aizkaitināts, otrs vienkārši nedrīkst tāds būt. Tas palīdz, jo, galu galā, viena pagale nedeg!

Nobeigumā gribam pateikt, ka mums jau sen ir sirds ilgas par jauniešiem – palīdzēt viņiem saskatīt svarīgākās vērtības, uzsākot pieaugušo dzīvi. Tas ietver gan veselības misionāra darbu un iespējamo kalpošanu, gan draudzību un laulības. Gribas, lai viņi sagatavotos nopietnai draudzībai, partnera izvēlei, saderināšanās brīdim un laulībām. Tas būtu darbs galvenokārt ar jauniešiem vecumā no 15 līdz 20 gadiem par to, ko viņi gaida no dzīves, t.sk., laulībām, kaut arī vēl paši nedomā par precībām; par situācijām ģimenē, pašnovērtējumu, atbildību, tuvību, pilnveidošanos, konfliktiem un arī seksuālo interesi un izturēšanos.

Ģimene un laulība ir Dieva iekārtota, un tikai Viņam ir visi pieejamie risinājumi šīs institūcijas izveidošanai, veiksmīgai funkcionēšanai un pārveidošanai, lai laulātie būtu laimīgi gan šajā dzīvē, gan mūžībā.

„Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.” (Jāņa 14:3)

Sagatavoja Mārīte Lipska

“Laulātie, kas lūdz kopā, paliek kopā.”

Veselīga dzīvesveida programmas "CREATION HEALTH" materiālos **ceturtais temats no astoņiem ir "Kustības"**.

Neesmu sastapis cilvēku, kas noliegtu kustību nepieciešamību un nezinātu to labumus. Fiziskās aktivitātes samazina koronārās sirds slimības risku: uzlabo asins lipīdu stāvokli, miera stāvokļa asinsspiedienu tiem, kas ir uz hipertoniķas robežas, veicina labāku ķermeņa uzbūvi, labāku glikozes toleranci un insulīna jutību, labāku muskuļu blīvumu, imūno darbību un fizioloģiskās funkcijas.

Īpaši Covid-19 draudu laikā ir ļoti daudz aicinājumu nodarboties ar fiziskajām aktivitātēm, lai uzlabotu imunitāti. Izskatās, ka daudzi, tāpat kā mūsu ģimene, ir pavairojuši savas ikdienas fiziskās aktivitātes – parki, ceļi un pat Pierīgas meži ir pilni staigātājiem, skrējējiem, riteņbraucējiem un cita veida sportotājiem.

Tomēr ir cilvēki, kuriem ir ļoti grūti saņemties un uzsākt kādu aktivitāšu programmu. Iemesli tam var būt dažādi, tomēr nevajadzētu uz neaktivitāti skatīties tikai virspusēji. Tam, ka atstājam novārtā rūpes par savu ķermeni (fiziskās formas trūkumu uzskatām par mazsvarīgu vai pat apzināmies, ka ir kādas neērtības vai barjeras), var būt dziļāki iemesli. Bieži tas saistīts ar mūsu psihisko stāvokli. Šādi cilvēki parasti cieš no mazvērtības kompleksa vai atrodas kādā sarežģītā dzīves posmā, kas var būt saistīts ar lielu stresu, problēmām darbā un ģimenē, neapmierinātību ar dzīvi, esošo situāciju, bailēm un citiem sarežģījumiem. Dvēsele ir sagūstīta dažādos sprostos, kas izpaužas nespējā uzlūkot savu ķermeni ar labpatiku un sākt par to pilnvērtīgi rūpēties. Šādos gadījumos es ieteiktu papētīt un izzināt savas personības dzīles un sprostus, kas mani attur no pilnvērtīgas dzīves, lasīt atbilstošu literatūru un pārdomāt to. Garīgā aktivitāte palīdz ne tikai iepazīt sevi, bet arī "palikt brīvam no aizspriedumiem un pieņemt citus, nevis noslēgties un kļūt tiesājošam. Tā palīdz parādīt cieņu un zinātkāri pret citām idejām, nejūtot vajadzību sacelties pret tām. Tā dod pārliecību, sastopoties ar nepierastām situācijām,

faktiem un skaitļiem." (Creation Health "Activity" 3. lpp.)

Iesākot fiziskās aktivitātes, ļoti nozīmīgi ir izvēlēties to, kas sagādā prieku un labsajūtu.

Ja esi nolēmis uzsākt kādu no fiziskajām aktivitātēm, atceries par mērenību un pakāpeniskumu. Viens no svarīgākajiem rādītājiem, kam jāseko, ir intensitāte – laiks, ko pavadi kustoties, ar kādu ātrumu izpildi kustības un cik liela ir pretestība kustībām. Piem., vienu minūti ar ātrumu 10 km/h skriet pa līdzenu ceļu, pret kalnu vai no kalna lejā būs ļoti dažādas intensitātes aktivitātes.

Viens no izplatītākajiem veidiem, kā intensitāti pielāgot savam organismam, ir pulsa mērīšana. Parasti to nosaka ar pulsometriem. Viens no vienkāršākajiem veidiem, kā noteikt sev atbilstošo pulsa ātrumu, ir pēc formulas "220" mīnus vecums. Man tas ir $220 - 44 = 176$; tas ir mans maksimāli pieļaujamais pulss. Tad $176 \times 0,65 = 114$ – treniņa zonas sākuma punkts; $176 \times 0,85 = 150$ – treniņa zonas augšējā robeža. Ja nav pieejams pulsometrs, varam vadīties pēc elpas – ja varam runāt brīvi, tad ir par maz intensitātes, ja ir grūti runāt, bet var izteikties īsās frāzēs – intensitāte ir optimāla. Nevar parunāt vispār – intensitāte ir par lielu. Neatkarīgi no tā, kādas aktivitātes izvēlos, pat tad, kad mazgāju grīdu, grābju lapas vai roku dārzu, šīs kustības pie fiziskā treniņa varu ieskaitīt tikai tad, ja mana sirds sitas 114 līdz 150 sit/min robežās. Minimālais nepieciešamais treniņu daudzums pie šādas intensitātes ir 5 x nedēļā pa 30 min.

Tiem, kas vēlas sasniegt labākus rezultātus un ekonomēt laiku, iesakāmi intervāla treniņi. Tas nozīmē, ka pus minūti līdz trīs minūtēm kādu vingrojumu veic ļoti intensīvi, ļaujot pulsam sasniegt maksimālo trenēšanās līmeni un pat to pārsniegt. Starp vingrojumiem ietur no vienas līdz četrām minūtēm garas atpūtas pauzes, veicot vieglas intensitātes kustības.

Vēl viena neatņemama sastāvdaļa labai fizisko aktivitāšu programmai ir spēka vingrojumi. Spēka vingrojumi ir vingrojumi, kad attiecīgo kustību ar maksimālo piepūli var izdarīt no piecām līdz divpadsmit reizēm. Un maksimālajai piepūlei tiešām ir jābūt

KUSTĪBAS

maksimālai! Katru vingrojuma veidu vajag atkārtot trīs reizes, cenšoties katrā nākamajā reizē izdarīt tikpat kustību, cik pirmajā. Parasti šādiem vingrojumiem izmanto svarus un to ierīces, bet ir arī tādi vingrojumi, kur izmanto sava ķermeņa svaru, tā padarot iespējamus spēka vingrojumus mājās jebkuram. Spēka vingrojumus ar šādu maksimālo intensitāti treniņu programmā vajadzētu iekļaut tikai vienu reizi nedēļā noteiktā dienā, lai saglabātos 7 dienu cikls. Cikla vidū spēka vingrojumiem varam pievērsties vēlreiz, bet tikai ar 60% intensitāti.

Uzsākot treniņu, nepieciešams "iesildīties" – ar vieglām kustībām izkustināt visas galvenās locītavas un iestiept galveno muskulatūru. Savukārt noslēgumā, "atsildoties", svarīgi pastiprināti pievērsties muskuļu stiepšanai.

Ideāla treniņu programma ir tāda, kurā ir sagatavoti vismaz trīs vingrojumu/ aktivitāšu kompleksi, katrs no kuriem nodarbina ap 60% ķermeņa muskulatūras, un kurus mēs veicam vienu aiz otra, nākamā dienā neatkārtojot. Ja trūkst ideju, internets ir bagāts ar dažādu treniņu video nodarbībām, kur var smelties idejas vai pat vingrot līdzī. Atrodi sev tikamo – vismaz vienu – un sāc savu treniņu programmu jau šodien!

Šie ieteikumi attiecas uz visām vecuma grupām, sākot ar 10 līdz 12 gadu vecumu, cilvēkiem bez izteiktām kustību un veselības problēmām. Ja neesi pārliecināts par spēju sastādīt un uzsākt treniņu programmu vai šaubies par savu veselības stāvokli, konsultējies ar ārstu vai fizioterapeitu.

Noderīgas saites:

Vingrojumi dziļajai muskulatūrai – <https://youtu.be/mFDEEqUYda4>
Vingrojumi plecu daļai ar gumiju – <https://youtu.be/aGvYRDrdtB8>

Ansis Roderts, fizioterapeits

GLĀZERA KLADE

**SABATSKOLAS GALVENAIS UZDEVUMS;
LEKCIJA, SVĒTRUNA ≠ SABATSKOLA;
SABATSKOLAS IEDALĪJUMS**

Sabatskolas galvenais uzdevums

Sabatskolas galvenais uzdevums ir dvēseļu mantošana, taču šodien bieži vien šis galvenais mērķis ir pazaudēts. Iesācējiem sabatskola ir neizprotama. Kāpēc tā notiek?

1. Visa sabatskolas stunda tiek orientēta uz “profesoriem”. Iesācējam sabatskola ir nesaprotama, jo uz visiem jautājumiem atbild vieni un tie paši cilvēki. Arī pats skolotājs vēlas parādīt jauniegūtās atziņas.

2. Jau tā smagā un sarežģītā mācību viela (tādi ir mūsu palīgmateriāli) tiek padarīta vēl smagāka, akcentējot teorētiski specifiskus jautājumus.

3. Iesākas diskusijas par mazsvarīgiem vai pat neatbildamiem jautājumiem.

4. Tiek lietoti daudzi adventistiem specifiski vai teoloģiski specifiski izteicieni, kas iesācējiem nav izprotami, piemēram, *lielā vilšanās, atlikums, trīs eņģeļu vēsts* utt.

5. Ienācējiem vai nu netiek pievērsta uzmanība (ar tiem nesveicinās, nepalīdz sameklēt sēdvietu, neapjautājas, vai tie spēj saprast mācīto), vai arī notiek pretējais: tie tiek aplenkti un pratināti. Ienācējs nejūtas brīvi.

6. Tiek izteiktas aizskarošas, nosodošas piezīmes. Bībele atklāj, kas ir grēks un kas ir patiesība un taisnība, bet cilvēkam, kas atnācis ar savu grēka nastu, vajadzīga dziedināšana un palīdzība. Par Kristu teikts, ka Viņš aizlūzušu niedri nenolauž.

7. Vēl sliktāk, ja sabatskolas laikā pret draudzes locekli tiek vērsta piezīme, kaut arī nenosaucot viņu vārdā.

8. Draudzes locekļi neaicina sev līdzī patiesības draugus. Bet varbūt nevar aicināt, lai tie uz visiem laikiem netiktu aizdzīti.

Neaizmirstiet atšķirību starp lekciju, svētrunu un sabatskolu

Svētruna ir “svēta runa”, bet sabatskola ir “svēta saruna”, kur ir jautājumi, atbildes, diskusijas, praktiski padomi. Tieši jautājumi sarunas izraisīšanai ir viena no galvenajām skolotāju problēmām.

Visā procesā neaizmirstiet galveno domu un mērķi. Lai ar jums nenotiek tā, kā notika sarunā starp Sokrātu un kādu jaunekli.

Sokrāts, rādot uz cāli: Kas tas ir?

Jauneklis: Tas ir cālis.

Sokrāts: Kas ir cālis?

Jauneklis, mazliet pārsteigts: Tas ir radījums ar spārniem un kājām.

Sokrāts: O! Es saprotu!

Tad Sokrāts, norādot uz spārnotu vaboli, atkal jautā: Vai tas arī ir cālis?

Jauneklis, vēl vairāk pārsteigts: Protams, nē!

Sokrāts: Kāpēc nē? Tu teici, ka cālis ir radījums ar spārniem un kājām.

Viss mācību process tiek iedalīts ievadā, iztirzājumā un noslēgumā

Ievada uzdevums ir piesaistīt klausītāju uzmanību jums un mācību vielai, tāpēc ievads var sastāvēt no divām daļām:

1) viens vai divi vispārīgi teikumi, piemēram, “Prieks šajā svētajā dienā būt kopā ar jums”; tas var būt kaut kas saistībā ar pagājušās nedēļas notikumiem, sajūtas vai pārdzīvojumi;

2) teikumi, kas akcentē galveno domu un šīs dienas mācību mērķi.

Iesākt sabatskolas nodarbību bez ievada ir kļūda, bet pārāk garš ievads ir vēl lielāka kļūda. Ievadu nepieciešams izstrādāt precīzi, veidojot vairākus variantus, uzrakstot vārdu pa vārdam un iemācoties to no galvas. Taču, atrodoties draudzes priekšā, jārunā brīvi, nebaidoties no izmaiņām. Jo labāk tiek sagatavots ievads, jo vieglāk būs to pielāgot attiecīgajiem apstākļiem. Nesagatavotu ievadu nākas lasīt no papīra.

Ievada sākumā nevajadzētu teikt: “Labrīt!”, jo dievkalpojums jau ir sācies ar kopīgo dziesmu un lūgšanu. Sabatskola ir sākusies, un mēs tur jau esam iekšā. Jūsu “Labrīt” it kā pārvelk tam visam svītru, netieši parādot, ka tam nav bijusi nekāda nozīme, ka mēs vēl neesam bijuši kopīgi vienoti svētbrīdī un sāksim tikai tagad. Protams, var būt arī izņēmuma gadījumi.

Sabatskolas **iztirzājumā** ir jābūt kāpinājumam. Parasti notiek otrādi: skolotājs iesāk ar lielu sparū, tad nogurst un pat pazaudē sarunas pavedienu, sāk taustīties, tver nejaugas Rakstu vietas, runāšanā sāk kaut kur klist. Klausītāji arī nogurst. Kāds pat sāk snaust. Tāpēc iesāciet ar rezervi. Jo vairāk noguruši ir klausītāji, jo aktīvākam jābūt skolotājam, jautājumiem – aktuālākiem, spraigākiem. Kulminācija būtu jāsasniedz īsi pirms noslēguma, lai nav tā, ka vēl ir par agri beigt, bet vairāk nav ko sacīt, un tad mēģina kaut ko grābstīt (sabatskolas maksimālais garums optimāli būtu 40 min.). Vai arī notiek otrādi – laiks jau ir beidzies, bet vēl neesat tikuši līdz galvenajai domai, nerunājot nemaz par kulmināciju. Par to visu jādomā iepriekš, gatavojot mācību vielu.

Tāpat kā ievads, arī **noslēgums** – kopsavilkums ir jāizstrādā pareizi. Kļūda ir sagaidīt, ka sludinātājs vai kāds klausītājs izdarīs kopsavilkumu skolotāja vietā. Ja skolotājs pats skaidri neveic sabatskolas temata noslēgumu, tad dažu klausītāju piebildes noslēgumā spēj sabojāt visu pozitīvo iespaidu vai novirzīt galveno domu pavisam citā vietā. Skolotājam noslēgumā ir jāpasaka temata galvenā doma un šīs nodarbības mērķis, kam būtu jāpaliek klausītāju atmiņā. Noslēgumam ir jābūt emocionālam, aicinošam un garīgam.

(Sagatavoja Andris Pešelis, LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs)

KAD REIZ VISS ĻAUNAIS BEIGSIES?

“Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!” (Jņ. 16:33)

Tīri dabīgi ikviens cilvēks tiecas pēc vietas, kur būtu labi. Ikviens vēlas saņemt labas dāvanas, dzīvot labi un ilgi. Ne visiem tas izdodas, un, lielākā mērogā skatoties, ikviens saskaras ar nepatīkšanām un negaidītiem, nepatīkamiem dzīves pagriezieniem.

Kad viss ļaunais beigsies? Karantīnas laiks tagadējās pandēmijas laikā rosina jautājumu: cik ilgi tas viss vēl tā vilksies? Agrāk vai vēlāk viss kaut kad beidzas. Beidzas diena, beidzas gads, beidzas slimības un bēdas, lai dotu vietu kam citam.

Visa galā Dievs “nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.” Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: “Redzi, visu Es daru jaunu. Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi” (Atkl. 21:3-5).

Jāņa 16:33 minētās “bēdas” ir ar divējādu nozīmi. Pirmkārt, tām ir eshatoloģiska pieskaņa. Piemēram, Marka 13:19-20 sacīts: “tanī laikā būs tādas lielas bēdas, kādas nav bijušas no paša iesākuma, kopš Dievs pasauli radījis, līdz šim, un kādu arī vairs nebūs. Un, ja Tas Kungs šīs dienas nesaīsinātu, tad neviens netaptu izglābts; bet izredzēto dēļ, ko Viņš izredzējis, Viņš tās dienas ir saīsinājis.” Šos vārdus Kristus teica par Jeruzalemes krišanu mūsu ēras 1. gadsimtā. Taču, stāstot par to, Viņš norādīja arī uz šo notikumu līdzību gala laika bēdām. Mēs nezinām, kad šādas bēdas pienāks. Saskaņā ar šo rakstu vietu tās ir globālas bēdas, taču tās var būt arī individuālas, kad, šķiet, dzīvē sabrūk pilnīgi viss un nekas vairs nepaliek pāri, kad apkārt ir tikai tumsa un tukšums. Taču pāri tam visam skan Jēzus aicinājums: turi drošu prātu! Es pasauli esmu uzvarējis! “Mieru Es jums atstāju,

Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas” (Jņ. 14:27).

Otrkārt, “bēdas” Kristus attiecināja uz vajāšanām pret draudzi. “Bet tiem nav saknes sevī, un tikai kādu laiku tie ir ticīgi. Kad bēdas un vajāšanas uziet vārda dēļ, tad viņi tūdaļ apgrēkojas” (Marka 4:17). Te ir bēdas, kuras pārbauda “saknes sevī.” Tās ir saknes, kuras saista pie Kristus. Citi tās dēvē par saknēm dzīvības Vārdā – cilvēks, bēdu ieskaits, neatsakās no Kristus un no ticības uz Viņu.

Dažkārt šīs bēdas var būt skaudras un nežēlīgas, pārmainot cilvēku līdz pat dvēseles dziļumiem un padarot to vai nu raksturā līdzīgāku Kristum, vai tieši pretēji – ļaunu un īgnu. Apustulis rakstīja: “Tāpēc es lūdzu: nezaudējiet drosmi, kad es ciešu jūsu dēļ.” (Ef. 3:13) Šajās bēdās – kad ciet pats vai kad līdzās cieš cilvēki un tu neko nevari tiem palīdzēt – ir viegli pazaudēt drosmi. Taču Kristus ir uzvarējis šo pasauli, uzvarējis grēku un nāvi. Jēzus pazemošana un krustā sišana bija bēdas, bet arī līdzeklis, kā šī uzvara tika panākta. Tagad ļaunums nespēj vairs kaitēt tiem, kuri pieder Kristum, pie tiem ir Iepriecinātājs – Svētais Gars, un tiem ir dāvāta cerība, ka viņi, lai gan tagad nāves un attāluma šķirti, reiz tiks sapulcināti visi kopā kristāla jūras krastā (skat. Atkl. 4. un 14. nod.).

Kristus uzvara (Jņ. 16:33) sengrieķu valodā ir izteikta perfektā, kas nozīmē, ka šī uzvara paliek un tai neko vairs nevar pievienot vai to grozīt. Tā ir pilnīga uzvara. Tādēļ Viņš var skubināt: esi drošs un nebaidies! Bez tam Kristus šos vārdus sacīja, esot krusta ēnā. Krusts varēja nozīmēt pilnīgu Viņa zaudēšanu – galvenais varonis mirst, kur nu vēl bēdīgākas filmas beigas! Tomēr Viņš to nosauc par pilnīgu uzvaru pār bēdām, ar kurām mums nākas

saskarties, un pār nāvi. Kristus ir uzvarētājs! Un Viņš šajā uzvarā dalās ar mums. Viņš padara arī mūs par uzvarētājiem kopā ar Viņu: “.. tāpat kā Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē. Jo, ja mēs Viņam esam kļuvuši līdzīgi nāvē, mēs būsīm tādi arī augšāmcelšanā.” (Rom. 6:4-5) “Miesa un asinis nevar iemantot Dieva valstību, nedz arī iznīcība var iemantot neiznīcību. Redzi, es jums saku noslēpumu: ne visi mēs mirsim, bet visi tiksīm pārvērsti, piepeši, acumirkli, pēdējai bazūnei atskanot. Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti. Jo tam, kas šeit iznīcīgs, jātērpjas neiznīcībā, un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā. Un, kad šis iznīcīgais apvilks neiznīcību un šis mirstīgais apvilks nemirstību, tad piepildīsies tas vārds, kas rakstīts: nāve ir aprīta uzvarā! Kur, nāve, tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis?” (1. Kor. 15:50-55)

Kad viss ļaunais beigsies? Kad beigsies bēdas? Vēl pavisam nedaudz jāpaciešas. “Neatmetiet tāpēc savu cerības drosmi, tai ir liela alga! Jo jums vajag pacietības, lai, Dieva prātu darījuši, iemantotu apsolījumu. **“Jo vēl mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies.** Bet Mans taisnais no ticības dzīvos, bet uz to, kas atkāpjas, Manai dvēselei nav labs prāts.” Bet mēs neesam tie, kas atkāpjas uz pazūšanu, bet kas tic un iemanto dzīvību.” (Ebr. 10:35-40)

Beigsies karantīnas laiks. Beigsies pandēmija. Beigsies bēdas un asaras. Viss šajā pasaulē reiz beigsies. Beidzas individuāla cilvēka dzīve. Beidzas arī šī pasaule. “Zāle nokalst, puķe novīst, bet mūsu **Dieva vārds paliek mūžīgi!**” (Jes. 40:8) Paliek Kristus uzvara perfekta formā. Tādēļ nebīsties!

*Andris Pešelis, ordinēts mācītājs,
LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs*

TRĪS EŅĢEĻU VĒSTIS

5. DAĻA, TREŠĀ EŅĢEĻA VĒSTS

Atkl. 14:9-12 “Vēl cits, trešais, eņģelis sekoja un sauca stiprā balsī: “Ja kas pielūdz zvēru vai viņa tēlu un pieņem zīmi uz savas pieres vai savas rokas, tam būs arī jādzer Dieva dusmu vīns neatšķaidīts, kas ieliets viņa bardzības kausā, un tam būs jācieš mokas ugunī un sērā svēto eņģeļu un Jēra priekšā. Un viņu mocību dūmi paceļas augšup mūžu mūžos; un nav miera ne dienu, ne nakti tiem, kas pielūdz zvēru un viņa tēlu un pieņem viņa vārda zīmi.” Šeit vajadzīga svēto pastāvība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību.”

Ko lai sakām par to, kas šeit rakstīts? Gribu atgādināt, ko par šīm trim vēstīm sacījusi E. Vaita: “Inspirētais Vārds norāda uz pirmā, otrā un trešā eņģeļa vēsts sludināšanu. No tām nav atraujama pat visniecīgākā daļa.” (“Izmeklētas vēstis”, 2. sēj., 104. lpp.) Tālāk viņa turpina: “Šīs ir vēstis, ar kurām tiks pārbaudīta pasaule; tas ir mūžīgais Evaņģēlijs, kam jāatskan it visur.” (111. lpp.) Pietiekami skaidri, pat pārāk skaidri pateikts. Jautājums – cik nopietni to uzlūkojam un cik pareizi izprotam šīs vēstis?

Vispirms: tik lielā mērā, cik apzināsimies, ka laiks, kurā dzīvojam, ir tiešam nopietns, tik lielā mērā arī apzināsimies šo vēstu aktualitāti. Kāda ir šodienas pasaule, ko katrs no mums dzird un redz tajā? Vai varam palikt vienaldzīgi attiecībā uz visaptverošajām krīzēm, kas skar ne vien pasauli, bet augošā progresijā – arī visas kristīgās draudzes? Kā

ir ar trešā eņģeļa vēsti – vai tas nav vēstījums par vislielāko krīzi? Paturot to prātā, gribu vēlreiz atgādināt: neaizmirsīsim, ka visām trim eņģeļu vēstīm vijas cauri un kā centrs ir Dieva lielā, bezgalīgā mīlestība un Viņa rūpes par cilvēka glābšanu. Šīs ir brīdinājuma vēstis, lai pasargātu daudzus no tā, kas nāks par pasauli gala laikā.

Atkl. 13:16, 17 “Un tas panāca to, ka visi lielie un mazie, bagātie un nabagie, brīvie un vergi uzspiež zīmi uz savas labās rokas vai uz pieres, lai neviens nevarētu ne pirkt, ne pārdot, kam nav šīs zīmes – zvēra vārda vai viņa vārda skaitļa.”

Priekšā, tāpat, stāv nepatīkami notikumi, un šīs ir visnopietnākais brīdinājums, kādu Dievs jebkad ir devis cilvēkiem. Tas ir Viņa pēdējais žēlastības aicinājums izdarīt pareizu izvēli.

Atkl. 7:1–3 sacīts, ka Dievs vēl kontrolē situāciju pasaulē, bet tas notiek tikmēr, kamēr Viņš apzīmogo Savus ļaudis. 3. pants: “.. kamēr mēs,” Dievs saka, “apzīmogojam mūsu Dieva kalpus uz viņu pierēm.” Tātad apzīmogo gan viens, gan otrs. Notiek cīņa par to, kam cilvēks ļauj ietekmēt savu prātu. Domāju, mēs saprotam, ka apzīmogošana nenotiks ar kādu redzamu zīmes uzlikšanu jeb čipu, kā tas izskan pēdējā laikā. “Zīme uz rokas un pieres” nav nekas cits, kā apzināts, ar prātu pieņemts lēmums (piere) un tam sekojoša rīcība (roka). Tādēļ svarīgi saprast, kas ir šīs zīmes jeb zīmogi, par ko izvēli izdarīs viena

vai otra grupa. Ne velti otrā eņģeļa vēsts runā par Bābeles vīnu, kas apreibinās tik daudzus, un tie izdarīs nepareizo izvēli.

To, ka izvēles jautājums skars Dieva baušļus, Viņa likumu, parāda 3. eņģeļa vēsts noslēgums – Atkl. 14:12 “Šeit vajadzīga svēto pastāvība (*citots tulk.* izturība – red. piez.), kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību”. Atkl. 12:17 sacīts: “Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un Jēzus liecību (*citots tulk.* un apliecināja Jēzu – red. piez.).” Sabats būs galvenais sātana dusmu objekts tāpēc, ka tas ir Dieva radīšanas piemineklis un arī derības zīme starp Dievu un Viņa ļaudīm (2. Moz. 31:17 “.. lai tā ir mūžīga zīme..”; Ecēh. 20:12 “.. kas ir derības zīme starp Mani un viņiem..”). Sabats – septītā diena – ir Dieva, vienīgā patiesā Likumdevēja, autoritātes zīme un kā zīmogs visai radībai. Jēzus Mat. 5:18 saka: “Jo patiesi Es jums saku: tiekāms debess un zeme zudīs, nezudīs neviena ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, iekāms viss notiek.” Sabats ir un paliks mūžīgs, tas būs pat Debesīs (Jes. 66:23 “.. un tā jānotiek, ka visi ļaudis nāks ikkatrā jaunajā mēnesī un ik nedēļas sabatā Mana vaiga priekšā Dievu pielūgt, saka Tas Kungs.”). Sabats ir bijis, ir un būs uzticības zīme, arī to parāda trešā eņģeļa vēsts. E. Vaita grāmatā “Lielā cīņā” saka: “Pēdējā lielā cīņā starp patiesību un maldiem būs

tikai kā noslēdzošā sadursme ilgajā strīdā par Dieva bauslību.” (582. lpp.); “Tos, kas godā Bībeles Sabatu, apsūdzēs par likumu un kārtības ienaidniekiem, par sabiedrības morālo robežu ārdītājiem, kas izraisa sajukumu un samaitātību, izsaucot vīrs zemes Dieva sodības. Viņu apzinīgo nostāju pasludinās par ietiepību, stūrgalvību un autoritātes nicināšanu.” (592. lpp.) Tuvojoties Kristus nākšanai, katastrofas un konflikti arvien vairāk pieaugs, un, kad tiks akceptēta “zvēra zīme”, tos, kas šo zīmi nepieņems, apvainos visās notiekošajās nelaimēs. Tie, kuri paliks uzticīgi Kungam un nepieņems ar likumu apstiprināto nepatieso sabatu, tiks Viņa apzīmogoti. Jāsaprot, ka pār tiem, kuri būs Viņam uzticējušies un ļāvušies apzīmogoties, sātānam varas vairs nebūs.

Būtiski paturēt prātā – ir svarīgi, kam cilvēks paklausies, jo apzīmogi tiks, kā jau minēju, kā vieni, tā otri. Grāmatā “Liecības draudzei”, 5. sējumā teikts: “Dieva zīmogu nekad neuzkliks uz netīru vīru un sievu pieres. To nekad neuzspiedīs uz godkārtīgu, pasauli mīlošu vīru un sievu pieres. Tas nekad nebūs redzams uz tādu vīru un sievu pieres, kas ir netaisni valodā vai viltīgi sirdī. Visiem, kas saņem zīmogu, jābūt bez traipa Dieva priekšā.” (216. lpp.) Un vēl: “Šajās apzīmogošanas dienās sātāns izmēģinās jebkuru viltību, lai tikai Dieva ļaudis padarītu šaubīgus un novērstu no mūsdienu patiesības.” (“Agrīnie raksti”, 42. lpp.)

Nepatiesais sabats ir “zvēra zīme” un arī Romas baznīcas autoritātes zīme. Paraugieties, ko viņi paši par to saka: “Svētdiena ir mūsu autoritātes zīme. Baznīca stāv pāri Bībelei, un sabata pārcelšana apliecina šo faktu.” (“DiCatholic Record” 1923. g. 1. sept.) Viņi neslēpj, ka ir to izdarījuši. Grāmatā “Kanons un tradīcija” Heinrihs Juliuss Holcmanis raksta: “Baznīca ir pārcēlusi sabatu uz svētdienu ne pēc Kristus pavēles, bet balstoties uz savu pašas autoritāti.” Mēs nekur neatrodam, ka atbildību par šo faktu uzņemtos kāds cits. Kardināls Dž. Gibsons paziņo: “Jūs varat lasīt Bībeli no 1. Mozus līdz Atklāsmes grāmatai, bet neatradīsiet ne rindiņas, kas sankcionētu svētdienas svētīšanu. Raksti uzspiež centīgi ievērot sestdienu – dienu,

kuru mēs, katoļi, nekad neesam turējuši svētu.” (“Mūsu tēvu ticība”, 110. izd., 89. lpp.) Tas nav viņu vienīgais paziņojums, un tas liecina par šīs sistēmas iedomāto autoritātes nemaldīgumu. Šo viņu pārliecību palīdz stiprināt pārējās protestantu baznīcas, jo šī zīme – svētdiena, saules diena – ir kopīga visiem. Lai gan Bībele nekur neapstiprina, ka svētdiena būtu svēta, tomēr tā par tādu tiek uzskatīta.

Atriežoties pie trešā eņģeļa vēsts, redzam, ka tie, kas pielūgs “zvēru” un pieņems viņa “zīmi” uz “savas pieres un rokas”, ņems tādu pašu dalību sodā kā šīs “zvērs”.

Ļoti svarīgi piezīmēt, ka tas nenotiks, līdz kamēr svētdienas svētīšana netiks apstiprināta ar likumu. Šodien tā vēl nav “zvēra zīme”, šo zīmi vēl neviens nav saņēmis. Visi notikumi rāda, ka tas vairs nav tālu. Atkl. 13:11-14 otrais zvērs – ASV – ceļ tēlu pirmajam – “zvēram no jūras”, lai to pilnīgi izdziedinātu; tas noslēgsies ar “zvēra zīmes” uzspiešanu (skat. “Evaņģelizācija”, 234. lpp.). “Kad Savienoto Valstu valdošās baznīcas apvienosies tādos mācības punktos, kas tām kopēji, ietekmēs valstī uzspiest viņu doktrīnas un atbalstīt viņu iestādījumus, tad protestantiskā Amerika būs izveidojusi tēlu Romas hierarhijai, kam neizbēgami sekos civilu sodu piespiešana citādi domājošiem ļaudīm. [...] “Zvēra tēls” simbolizē atkritušā protestantisma formu, kas būs attīstījusies, kad protestantiskās baznīcas savu dogmu uzspiešanai meklēs civilās varas palīdzību.” (“Lielā cīņā”, 445. lpp.)

ASV pasaulē kādu laiku ir bijušas sava veida brīvības un demokrātijas paraugs. Nevienai valstij nav bijusi tāda Konstitūcija, kas tādā veidā garantētu cilvēku tiesības. Atkl. 13. nodaļas 11. pants saka, ka šis zvērs ar diviem ragiem, tādiem kā jēram, sāks runāt kā pūķis. ASV pilnībā atbilst 11. panta aprakstam. Šis valsts ietekme šodien strauji izplatās un dominē; pēc Padomju Savienības sabrukuma ASV ieņem galvenās supervaras statusu.

Jau ilgāku laiku Savienotās Valstis un Vatikāns strīdā pie kopīgu mērķu sasniegšanas. Ja papētām šo sadarbību, varam pamanīt, kā tas notiek. Piemēram, pateicoties abu šo varu slepenajai savienībai, sabruka

PSRS varenība. To savās intervijās apliecinājis bijušais Padomju Savienības vadītājs M. Gorbačovs.

Jāpatur vērā, ka tieši protestantiskās baznīcas ir tās, kas izmaina Amerikas Savienoto Valstu politisko kursu. Kad šī politiskā ietekme būs pietiekama, īstenosies ieplānotie mērķi. “Lai tikai Savienotajās Valstīs nostiprinās princips, ka baznīca drīkst izmantot vai kontrolēt valsts varu, ka ar valsts likumiem drīkst uzspiest reliģiskus iestādījumus, īsi sakot, ka sirdsapziņa jāpārvalda baznīcas un valsts autoritātei, tad Romas triumfs šajā zemē būs nodrošināts.” (E. Vaits, „Lielā cīņā”, 581. lpp.)

Kad ASV un Vatikāns vienosies, ka pamatā visām nelaimēm, dabas stihijām, globālajai klimatiskajai sasilšanai, kā arī citām problēmām sabiedrībā ir reliģisko principu neievērošana, izskanēs aicinājums pieņemt likumu, kas šķietami sekmēs stāvokļa uzlabošanu. Tādēļ šodien pāvestība, atkritušais protestantisms un citas reliģijas cenšas apvienoties vienā ekumēniskā kustībā. Svētdienas likums būs tas, kas tos visus pilnīgi saliedēs; tiks uzskatīts, ka, pieņemot un izsludinot šo likumu, iespējams novērst Dieva dusmas. Līdz ar to ir pilnīgi skaidrs, ka gan Amerikā, gan visur citur tie, kas turpinās svētīt patieso sabatu, tiks vajāti. Uzticīgos Dieva bērnus, kas godās sestdienu kā svēto dienu, sagaidīs smagi ekonomiskie apstākļi. Atkl. 13:16,17 “Un viņš dara, ka visi, lielie un mazie, bagātie un nabagi, brīvie un vergi, uzspiež zīmi uz savas labās rokas vai uz pieres, lai neviens nevarētu ne pirkt, ne pārdot, kam nav šīs zīmes.” Iepriekšējais, 15. pants, rāda – šī vara centīsies panākt, ka “visi, kas nepielūgtu zvēra tēlu, tiktu nokauti”.

Kāds, iespējams, zaudēs dzīvību, bet Kungs vairs to nepieļaus lielos apmēros. Smagajos ekonomiskajos apstākļos, kas būs vērsti pret patiesās sabata dienas turētājiem, Kungs ir apsollis: “Tas dzīvos augstumos, kalnu pilis būs tam par patvērumu, tam būs sava maize, ūdens tam netrūks”. (Jes. 33:16)

*Mācītājs emeritus
Laimonis Tomsons*

(Turpinājums jūnija numurā)

UZDROŠINOTIES TEIKT "JĀ" DIEVAM

2019. gada janvārī Maija Ķikule aizbrauca uz Ībajju (Ebeye), vienu no Māršala Salu Republikas salām Kvadžaleina (Kwajalein) atolā. Šie salu atoli atrodas Klusā okeāna vidū un ir tik mazi, ka parastā pasaules kartē īsti pat nav redzami.

Lai gan plānots bija atgriezties jūnijā, pasaules krīzes dēļ Maija atrauca atpakaļ uz Latviju jau marta beigās, kopā Ībajā pavadot gadu un divus mēnešus. Maija priedājas dalīties savos iespaidos ar Jums, lasītāji.

Kā Tu pieņēmi tik drosmīgu lēmumu – doties viena pati tālā un garā misijas braucienā? Kāpēc izvēlējies tieši šo vietu?

Kāds reiz teicis: nav nekā drošāka, kā atrasties tur, kur Dievs vēlas, lai tu būtu. Es personīgi šo neizjutu kā drosmīgu lēmumu, vairāk kā iešanu tur, kur Dievs vada. Aptuveni gadu pirms brauciena kādā sarunā pirmo reizi atklāju adventistvolunteers.org mājaslapu. Apskatot piedāvātās misijas vakances pasaulē, sapratu – ja es kur brauktu, tad vēlētos mācīt matemātiku, un faktiski vienīgās opcijas šim bija Klusā okeāna salas. Tobrīd tas likās pārlietu tālu, bet kopš tā vakara sāku šo jautājumu iekļaut

lūgšanā, sakot Dievam: ja Viņš vēlas, ka es kur braucu, tad lai paver ceļu un ļauj man saprast, ka tā tiešām ir Viņa griba, nevis manas iedomas. Laiks gāja. Pēc dažiem mēnešiem, lasot Jesajas grāmatas 6. nodaļu, apstājos pie 8. panta un teicu Dievam: "Ja Tu vēlies, tad šeit es esmu, sūti mani."

2018. gada jūnija rītā pēc kādas lūgšanas sociālajā tīklā Facebook ieraudzīju plakātu, kas ziņoja, ka Ībajā nepieciešami skolotāji. Tajā brīdī skolā jaunajam mācību gadam bija noliģti 3 cilvēki, bet nepieciešami bija vēl aptuveni 15. Uztvēru un izjutu to kā aicinājumu no Dieva, un sāku pieteikšanās procesu.

Nav nekā drošāka, kā atrasties tur, kur Dievs vēlas, lai tu būtu.

Pastāsti par dzīvi Ībajās salā! Ar ko dzīve tur atšķiras no dzīves šeit?

Ībaju es raksturotu kā pilnīgu pretstatu Latvijai. Ja kādreiz iedomājamies kaut ko, kas būtu pilnīgi citādāks, pilnīgi cita pasaule, cita daba, vide, kultūra, tad tāda bija šī sala. Pirmkārt, jau apkārtējā vide. Sala ir ārkārtīgi maza (aptuveni 1,5 km gara un 200m plata) un ļoti apdzīvota. Tajā dzīvo ap 15 000 iedzīvotāju, no kuriem aptuveni 50% ir jaunāki par 18 gadiem. Izejot ārā un nostājoties uz ceļa, ja paskatās pa labi, redzams okeāns, pa kreisi – arī okeāns. Nav pārāk daudz koku, zaļumu, jo visa sala ir apbūvēta. Taču nav tik traki, kā izklausās – lai gan pati sala ir tikai 1,5 km gara, tomēr tā ir mākslīgi savienota ar citām salām (izbūvēts zemes ceļš), un ceļš, kuru iespējams nobraukt ar riteni vai automašīnu no Ībajas sākuma līdz pēdējās salas beigām, ir ap 10 km.

Runājot par laikapstākļiem – salā vienmēr bija vējains un ļoti, ļoti silts. Pat naktī visa gada garumā termometra stabiņš nenoslīd zem 25°C. Ja iztēlojamies karstākās dienas mūsu vasarā, kad ir grūti atrasties telpās karstuma dēļ, tad tādas tur bija visas gada dienas, pat vēl karstākas. Mums bija viens skolotājs no Kenijas, Āfrikas; pat viņš teica, ka viņa valstī esot daudz aukstāks nekā Ībajā. Katrā telpā bija nepieciešams gaisa kondicionieris, citādi bija ārkārtīgi grūti tajās uzturēties. Par laimi, es personīgi tik ļoti neizjutu šo

Daļa skolas skolotāju kolektīva pēc Ziemassvētku koncerta

No 1.nedēļas, kad aizvietoju matemātikas skolotāju.

karstumu – man Latvijā vienmēr bijis auksti, tad nu Ībajā man bija daudzkārt vieglāk nekā citiem; bija reizes, kad pat vietējiem iedzīvotājiem bija grūtāk izturēt karstumu nekā man.

Laikapstākļi gan bija ļoti vienveidīgi – vienu reizi visa gada garumā dzirdēju pārkonu, taču tur bija brīnišķīgs lietus – ļoti, ļoti spēcīgs. Bija nedēļas, kad lija katru dienu, un bija nedēļas, kad nemaz. Un, kad lija, tad lija stipri.

Vēl kaut kas, pie kā nepieciešams pierast, bija dzīvā daba – prusaki, siksikas skudras (ap 2mm garas), peles, dažas žurkas, klaiņojoši suņi uz ielām. Pāris reizes naktī pamodos no tā, ka pār seju pārskrien prusaks. Ībajā viņi ir daudzkārt lielāki nekā šeit – aptuveni 5cm gari. Bet es biju ārkārtīgi laimīga un pateicīga

Dievam, ka nav zirnekļu. Tās laikam bija vienas no manām lielākajām bailēm – ka Ībajā būs zirnekļi. Bet nebija. Bez prusakiem bija arī žurkas, palielas žurkas, kurām bija savi ceļi, kā tikt dzīvokļos. Vasaras laikā izveidoju savu stratēģiju, kā tās noķert, tā darbojās. Šobrīd gan manā vecajā dzīvoklī žurkas atkal esot iemitinājušās.

Kā Tu raksturotu vietējos iedzīvotājus?

Salas iedzīvotāji ir ārkārtīgi viesmīlīgi un laipni. Viņi nekad nekur nesteidzas, un viņu laika izjūta ir pilnīgi citādāka. Ja ir sarunāts tikties pulksten 16.00, tad jāreķinās, ka visdrīzāk tikšanās notiks pāris stundas vēlāk. Tāpat arī ar visiem pasākumiem – vienmēr jāreķinās, ka nekas nesākas laikus; noteiktajam laikam jāpieskaita vidēji divas

stundas, šādi tiek iegūts pareizais sākums. Tas ir ļoti izteikts ne tikai Māršala salu, bet visas Mikronēzijas salu iedzīvotāju paradums. Viņiem pašiem tas netraucē, visi pie tā ir pieraduši un ievēro. Mazliet grūtāk gan bija mums, internacionālajam skolas kolektīvam, jo nācās sākumā ar šo paradumu iepazīties, vēlāk jau mazliet mēģināt lauzt tradīciju savos skolēnos un arī viņu vecākos, jo vēlējāmies, lai stundas un sapulces sāktos laicīgi un laiks netiktu iztērēts velti.

Māršalieši ir arī ārkārtīgi devīgi – viņiem no seniem laikiem ir tradīcija dalīties ar it visu, kas pieder pašiem. Agrāk tas darbojās, lai atbalstītu tos, kuriem klājas grūtāk. Šobrīd tā kļuvusi par tradīciju. Ir pilnīgi normāli paņemt no kāda kaut ko, pasakot, ka aizņemam, vai nepasakot neko. Un ir ļoti, ļoti nepieklājīgi atteikt kādam, kurš vēlas kaut ko aizņemt, lai kas tas arī nebūtu. Mēs to iesaucām par māršaliešu aizņemšanos (*Marshallese borrowing*), kas bija vienāda ar aizņemšanos uz visiem laikiem (*borrowing forever*). Lai dabūtu atpakaļ to, ko kāds ir aizņēmis, jāprasa, vai es to varu aizņemt, neraugoties uz to, ka šī lieta oriģināli pieder man. Šī tradīcija ir īpaši izteikta dzimšanas dienās, kad viesi, atnākot pie jubilāra, drīkst paņemt no viņa jebko, kas pašiem iepaticies un ir redzams. Šī iemesla dēļ ir prātīgi visu, visu, ko nevēlies pazaudēt, kārtīgi noglabāt skapītī, atstājot telpu pēc iespējas tukšāku. Bija stāsti pat par kādā dzimšanas dienā no mājām aiznestu dīvānu. Mūsu 3. klases skolotājam kādi skolēni bija teikuši, ka viņas dzimšanas dienā paņēmsot viņas rokas pulksteni. Viņa savā dzimšanas dienā to atstāja mājās.

Neskatoties uz laika izjūtu un aizņemšanās tradīciju, Māršala salu iedzīvotāji ir brīnišķīgi, ļoti mīloši, gādīgi, atvērti. Vienmēr gatavi palīdzēt, uzmundrināt, būt blakus. Mani skolēni lieliski darbojās kā komanda. Neskatoties uz pāris nesaskaņām gada laikā, viņi turpināja viens otru celt, atbalstīt un draudzēties.

Pastāsti par skolu, kurā strādāji!

Ībajas SDA skola tika dibināta 1980. gadā, šobrīd tur mācās ap 310 bērniem, sākot no bērnudārza līdz

Skolas kopējais foto

Piknikā ar Maijas bērnodarņniekiem

12. klasei. Lielākoties darbinieki ir no ārvalstīm, pārsvarā no ASV un Filipīnām. Ir pavisam nedaudzi vietējie darbinieki, kuru skaits mācību gada laikā svārstījās no 3 līdz 5 cilvēkiem. Kopējais darbinieku skaits bija ap 20 līdz 22 cilvēkiem.

Skolotāju trūkuma un pārslodzes dēļ skolēniem īsti nebija ārpusklašu aktivitāšu, kuras nodrošinātu skola. Bet viņi paši organizēja volejbola un basketbola spēles, kas arī bija skolēnu mīļākās ārpusstundu aktivitātes.

Par atšķirībām mācību procesā – mācību sistēma ir balstīta uz ASV mācību programmu, kas ir ļoti atšķirīga no mums pierastās. Vidusskola sākas ar 9. klasi, līdz 6. klasei ieskaitot skolēniem visus

priekšmetus māca viens skolotājs, mums tas tradicionāli ir līdz 4. klasei. Mācību priekšmeti vairāk sadalīti tādos kā blokos – ģeometrija ir tikai 10. klasē, ķīmija ir tikai 11. klasē, fizika 12. klasē un tamlīdzīgi.

Kādi bija Tavi pienākumi skolā?

Sākumā aizbraucu kā grāmatvede, bet jau diezgan ātri sapratu, ka nevēlēšos to darīt visu atlikušo laiku. Mūsu kolektīvam bija ļoti grūti kultūras un personības atšķirību dēļ sastrādāties ar direktoru, bijām pieraduši pie atvērtāka, vienlīdzīgāka, rietumnieciskāka vadības principa. Pāris mēnešus pēc atbraukšanas man bija iespēja nedēļu aizvietot matemātikas skolotāju, kura ar skolēnu padomi devās braucienā

uz citu salu. Šo dažu dienu laikā ļoti iemīlēju bērnus un mācīšanu, būšanu klasē un stundu vadīšanu. Sapratu, ka tas ir tas, ko patiesi vēlos darīt, kas sniedz dziļu un patiesu prieku, mieru un gandarījumu. Šajā mācību gadā nevarējām atrast matemātikas skolotāju, tāpēc man tika dota iespēja mācīt matemātiku vidusskolai un būt 11. klases audzinātājam. Ar 2. semestri skolotāju maiņas dēļ mācīju arī bērnodarņniekus. No sirds izbaudīju šo laiku ar skolēniem, iepazīstot viņus, uzlaužot viņu aizsargmūrus, iemīlot viņus. Man bija kāds skolēns, kurš sākumā pāris mēnešus likās neaizsniedzams, nekad nesmaidīja, īsti nerunāja, bet ar laiku palēnām sāka atvērties, līdz kādu dienu,

Pikniks ar Maijas 11. klases skolēniem un pēdējais kopīgais vakars pirms prombraukšanas Maijas dzīvoklī

Skolotāju pikniks

izejot no klases, pateica: “Mīlu tevi, skolotāj.” Tā lielākā daļa no viņiem palēnām tika iekaroti. Ībajā skolēniem trūkst motivācijas, viņi īsti neredz jēgu cīnīties. Pārsvārā visi bērni nāk no izirušām ģimenēm, kur dzīvo vai nu ar vienu vecāku, vecvecākiem, vai arī kādiem radniekiem. Šī iemesla dēļ izjutu, ka svarīgākais pienākums skolā ir veidot attiecības ar skolēniem, likt viņiem justies mīlētiem.

Kāda ir skolas ietekme uz vietējo sabiedrību? Kādas evaņģelizācijas metodes adventisti tur izmanto, lai aizsniegtu sabiedrību?

Mūsu skola Ībajā tiek uzskatīta par vienu no labākajām skolām (kopā ir aptuveni 7 skolas). Tā

arī ir galvenais evaņģelizācijas līdzeklis, kur mācām par patiesi kristīgu dzīvesveidu, Bībeles pamatprincipiem, tai skaitā sabatu, uzturu, pravietojumiem. Draudze ir ļoti maza. Lielākoties tā sastāv no skolotājiem, tad ir arī dažas vietējās ģimenes. Lai gan visu gadu laikā ir tikuši kristīti diezgan daudzi skolēni, daļa ir aizbraukuši, daļa pārstājuši nākt uz draudzi. Bez skolas ik pa laikam notiek arī kādi evaņģelizācijas pasākumi, lielākoties ar bērniem kā mērķauditoriju, jo tā ir lielākā salas populācija. Atšķirībā no Latvijas notiek daudz vairāk draudzes sanāksšanu – katru trešdienas vakaru, piektdienas vakaru, sestdienas rītu un sestdienas vakaru ir dievkalpojumi,

kur pārsvārā runātāji bijām mēs, brīvprātīgie. Trešdienas vakaros tikšanās notiek 3 vietās uz salas, viena no tām bija manas māršaliešu ģimenes māja, kur tad centos būt pēc iespējas biežāk. Gada sākumā uz draudzi nāca tikai mans māršaliešu tētis, bet aptuveni pēc pusgada par regulāriem apmeklētājiem bija kļuvusi jau puse no visas lielās ģimenes.

Kādas atziņas Tu personīgi guvi, atrodoties tur?

Visa šī piedzīvojuma laikā visvairāk mācījos uzticēties Dievam. Pirms devos prom, Viņš sniedza man spēcīnājumu, sakot: “Es pats iešu ar tevi, un Es došu tev mieru.” (2. Mozus 33:14), un es patiesi to piedzīvoju un izdzīvoju – to, cik Viņš ir uzticams, cik Viņš ir labs, cik brīnišķīgs un mīlošs. Bija tik ļoti daudz reižu, kad paguru, visvairāk emocionāli (mums visiem bija sarežģītas attiecības ar direktoru), bet šajās reizēs visvairāk izjutu Dieva klātbūtni un dzirdēju Viņu sakām: “Es Esmu šeit pat, Es tev došu mieru.”

Šis bija uzticības piedzīvojums, mīlestības mācīšanās piedzīvojums. Nekad nemainītu Ībajā gūto pieredzi ne pret ko citu. Esmu ārkārtīgi pateicīga Dievam par to, ka Viņš deva mieru un bija blakus katrā solī.

Kāds ir Tavs novēlējums vai iedrošinājums jauniešiem Latvijā?

Uzdrošinieties teikt “jā” Dievam un jūs nenožēlosiet!

Ar ukuleļu grupu slimnīcā, kur sabatos gājām spēlēt un dziedāt

Kopā ar citām skolotājām ceļā uz skolu

Mīlestības pierādījums – paklausība

Mamma: Krū, kur tu kavējies? Tev jau sen bija jābūt atpakaļ no veikala ar zemenēm! Tētis drīz būs mājās, un mums viņam jāpasniedz dzimšanas dienas torte. Palicis vēl pēdējais darbiņš – tā jāizrotā.

Krū: Man to zemeņu vairs nav.

Mamma: Kā tā – nav? Kur tās palika?

Krū: Pa ceļam es nodomāju, ka jānogaršo kāda oga, lai zinātu, vai tādas maz var likt uz tēta dzimšanas dienas tortes. Es tās garšoju un garšoju tā, ka pat nepamanīju, kā tās pēkšņi bija beigušās.

Mamma: Krū, vai tiešām grūti ir paklausīt un izdarīt to, ko tev lūdz! Tu labi zini, cik ļoti tētīm garšo zemenes! Tagad nāksies steidzīgi izdomāt ko citu.

Krā: Mammucīt, ledusskapī ir aveņu ievārījums. Tu to neļāvi mums ar Krū ēst, jo taupīji šodienas viesībām saldajam ēdienam. Varbūt uzliksim to uz tortes, ja reiz zemeņu nav?

Mamma: Laba doma. Krū, atnes, lūdzu, ievārījumu!

Krū: Tā ievārījuma tur... vairs nav.

Mamma: Krū, kur tas palicis?

Krū: Es vakar drusciņ tikai gribēju... Man gribējās...

Mamma: Skaidrs! Kāpēc, Krū, kāpēc tev ir tik grūti paklausīt tam, ko tev saka?! Tu mani patiešām ļoti sarūgtini!

Krā: Mani arī! Un tūlīt tu apbēdināsi tēti, jo tagad mēs viņam

vairs nevarēsim uzdāvināt torti – nav ar ko to izrotāt!

Krū: Es pats nesaprotu, kāpēc tā izdarīju.

Krā: Tev nekas, Krū, nebija jādara, vienīgi jāpaklausu mammai!

Krū: Varbūt tomēr var kaut ko ledusskapī atrast tai kūkai?

Krā: Var, var atrast! Uzgriezīsim tai virsū sīpolus un lokus, tomātus un desas šķēles! Būs dikti laba kūka, vai ne, brālīt?

Mamma: Krū, vai saproti, ka paklausīt ir svarīgi? Redzi, kā nepaklausība rada nemieru, raizes, ķildas un apbēdinājumu.

Krā: Zini, nepaklausība var radīt pat nelaimes gadījumus! Atceries, Krū, kā tu pagājušajā vasarā laukos iesprūdi koka dobumā? Tētis tev teica, lai nelienu tur iekšā, bet tu neklausīji! Biji nobijies kā diegs un domāji, ka tev tur būs jāpaliek visu mūžu. Trīs stundas nopūlējāmies, kamēr izvilkām tevi laukā!

Mamma: Krū, nu iedomājies, kas notiktu, ja pēkšņi kādu dienu katrs darītu, kā vien pašam iegribētos – vecāki, ja negribētu, par bērniem nerūpētos, šoferi brauktu pie sarkanās gaismas, lidmašīnu piloti lidotu, kur ienāk prātā, veikalos pārtiku atvestu tad, kad strādniekiem iegribētos to darīt. Sāktos īsts haoss. Būtu briesmīgi, vai ne?

Krū: Jā, bet paklausīt nav nemaz tik viegli.

Mamma: Ja domā tikai par sevi, tad viegli tas nav. Tu taču mīli tēti?

Krū: Jā, ļoti!

Mamma: Ja kādu mīlam, gribam viņu iepriecināt. Bērni vislielāko prieku vecākiem rada ar paklausību.

Krā: Toreiz, kad sastrīdējos ar savu draudzeni, es neparko negribēju viņai piedot, bet tad tētis teica, ka nepiedošana ir kā rūsa sirsniņa. Es taču negribu būt vārnubērniņš ar sarūsējuši sirdi! Paklausīju tētīm, un mēs salīgām mieru ar draudzeni! Bijām abas tik priecīgas!

Atcerējos, ka Bībelē ir rakstīts: “Mans bērns, paklausī sava tēva pamācībai un nepamet savas mātes mācību!” (Sal. pam. 1:8) Man, mammucīt, tavi un tēta padomi ļoti palīdz. Es domāju, paklausību var iemācīties ģimenē, jo tā ir vieta, kur tevi mīl pa īstam.

Mamma: Arī Debestēvs mīl pa īsam. Paklausība dažreiz izšķir ļoti svarīgas lietas. Kā tu domā, vai Jāzepam un Marijai bija patīkami atstāt savu dzimteni un doties tālā ceļā, un tad, paklausot DIEVAM, bēgt uz citu pilsētu ar mazo Jēzus bērniņu? Bet Jāzeps un Marija paklausīja, un, pateicoties viņu paklausībai, tika izglābta Jēzus dzīvība.

Krā: Man patīk Bībelē lasīt to, ka “Jēzus pieņēma gudrībā un paklausībā Dievam un cilvēkiem.” (Lūkas ev. 2:52) Re, VIŅŠ bija paklausīgs!

Mamma: Pateicoties tam, ka JĒZUS paklausīja DIEVAM, cilvēkiem ir uzdāvināta mūžīgā dzīvība – visiem, kuri VIŅU mīl un paklausā.

Krū: Paklausība ir mīlestības apliecinājums.

Mamma: Tā tas ir.

Krā: Tagad es saprotu, mammucīt, kāpēc jūs ar tēti paklausāt viens otram!

Krū: Es arī gribu iemācīties būt paklausīgs.

Krā: Iznāk, ka gan DIEVAM, gan vecākiem patīk paklausīgi bērni.

Krū: Vai nepaklausīgos bērnus vecāki un DIEVS mīl mazāk?

Mamma: Mīlestība pret bērniem nekur nepazūd, tikai nepaklausot tu sāpini tos, kuri tevi mīl – vecākus un DIEVU. Paklausība atnes prieku arī pašam. Dieva vārdā ir sacīts: “Bērni, klausiet saviem vecākiem visās lietās, jo tas patīk Tam KUNGAM.” (Kol. 3:20)

Tētiš: Labvakar, ģimenīte! Esmu mājās!

Krā: Sveiks, tēti! Mēs jau tevi gaidījām! Gribējām tev sagatavot pārsteigumu, bet...

Tētiš: Re, pa ceļam nopirku zemenes. Tās ir tik gardas, ka, šķiet, nekad nav par daudz!

Krū: O, zemenes!!! Šoreiz, tēt, tu pat nevari iedomāties, cik tās ir īsti laikā! Esmu tev tik pateicīgs!

Mamma: Nu varēsim pabeigt garšīgo pārsteigumu tev!

Bērni, paklausība patiešām rada sakārtotību, drošības izjūtu un mīlestību. Vienmēr ir labi atcerēties DIEVA Vārdus:

“Godini savu tēvu un savu māti, lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod.” (2. Mozus 20:12)

“Paklausī padomam un iedziļinies audzināšanas pamācībās, lai tu pēc tam būtu gudrs.” (Sal. pam. 19:20)

“Un notiks, ja tu vien paklausīsi visu to, ko Es tev pavēlu, un tu staigāsi Manus ceļus un darīsi to, kas ir taisnīgs Manās acīs, un turēsi Manus likumus un Manus baušļus, [...] tad arī Es būšu ar tevi.” (1. Kēn. 11:38)

“Tādēļ nu paklausiet man tagad, mani dēli! Jo svētība ir ar tiem, kuri ieturi manus ceļus!” (Sal. pam. 8:32)

Ja nožēlojam visu slikto, ko esam darījuši, un ticam, ka Dievs mums ir piedēvis, mēs saņemam spēku vairs negrēkot, nesāpināt citus, nedarīt ļaunu un paklausīt.

UZDEVUMS

Par aprīli konkursa balviņas saņems:

Leila, Stefans, Tilānija, Marija, Estere, Samuels, Edvards, Loreta, Elīza, Marta, Emma un Tīna no Rīgas, **Liene, Arturs, Emīls, Rainers** un **Lauma** no Saulkrastiem, **Emīlija, Teodors** un **Renārs** no Smiltenes, **Laima, Jolanta, Dāvis** un **Emīls** no Pļaviņām, **Stefans, Elija** un **Elisa** no Liepājas, **Amanda** un **Sāra** no Valkas, **Margarita, Rēzija, Dāvis** un **Nellijs** no Olaines, **Viktorija, Krista, Kristers** un **Raivo** no Kandavas un **Marija** no Ogres.

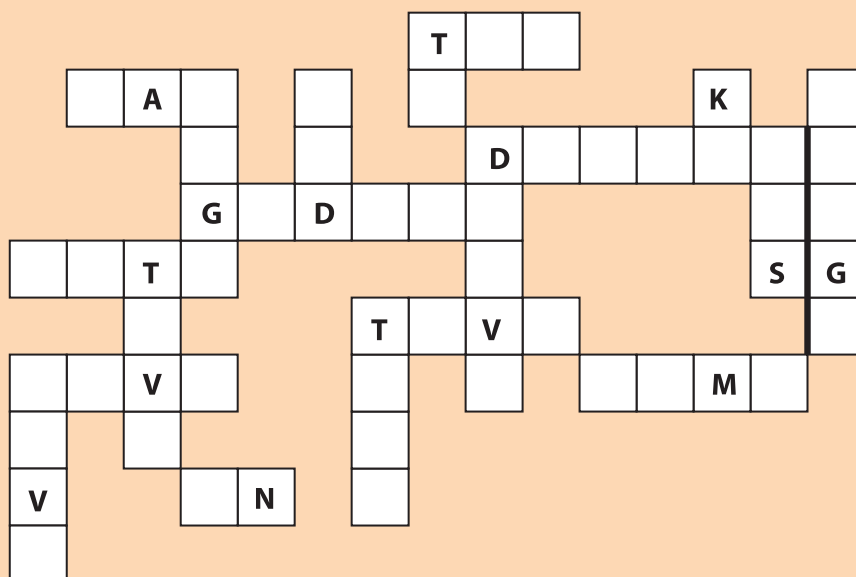
Konkursa “Apsolījumu dārguma lādīte” nākamās tēmas un iesūtīšanas termiņus skatiet mājas lapā www.adventisti.lv sadaļā **ZIŅOJUMI**. Gaidīsim jaunos darbiņus **līdz katra mēneša 22. datumam!**

Savieto mīklā Bībeles panta vārdus tā, lai katram vārdam atrodas sava vieta.

Godini
savu
tēvu
un
savu
māti
lai
tu
ilgi

dzīvotu
tanī
zemē
ko
Tas
Kungs
tavs
Dievs
tev
dod

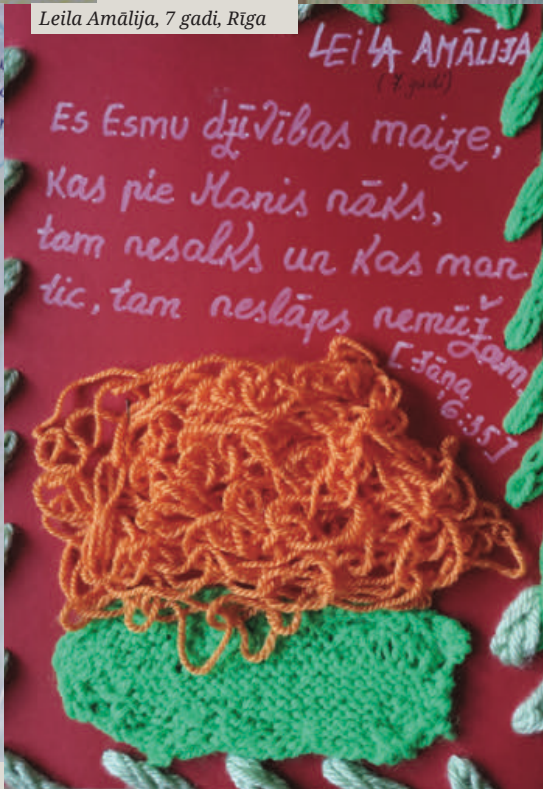
Elina, 12 gadi, Olaine

Estere Briča, 7 gadi, Rīga

Rēzija Volberga, 10 gadi, Kandava

Leila Amālija, 7 gadi, Rīga

Evelīna Vasiļonoka, 10 gadi, Tukums

Raivo Kalniņš, 9 gadi, Olaine

Dāvis, 12 gadi, Kandava

Elija Šveca, 5 gadi, Liepāja

„Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi.” Eceh.36:26

